

"Es possible que la perspectiva canviï en el termini d'hores"

Madrid, 27. — El periòdic "Claridad" diu, en la seva impressió del dia, que els combatents que lluiten als camps de prop de Madrid es baten heroicament. Allò dels saqueigs s'ha acabat per sempre, i que consti que els que els dugueren a cap no eren obrers madrilenys. Es possible que la perspectiva canviï en el termini d'hores. Salvada la jornada d'avui, que era considerada d'alguna dificultat, les successives ofertes probablement possibilitats bèl·liques per a les forces lleials al règim republicà.

El conseller d'Economia remarca la gran importància del decret sobre col·lectivititzacions d'indústries i comerços

Tal com havia anunciat el conseller d'Economia Joan P. Fàbregues, ha rebut avui al migdia els periodistes, als quals ha fet lliurament d'una còpia del Decret que conté les disposicions de col·lectivització d'indústries i comerços, el text del qual publicarem en un altre lloc d'aquesta edició.

Seguidament el conseller ha explicat l'èstat i la importància del decret, el qual ha de servir d'exemple i estimul per als altres pobles hispànics.

Finalment ha dit: —No vull deixar passar per alt l'alta significació que ha tingut l'acte celebrat fa poc a la nostra ciutat consagrant la unitat sindical entre les nostres masses proletàries. Això demostra que Catalunya és una vegada més qui assenyalava el camí a seguir als altres pobles germans d'Ibèria per tal que la incorporació d'Espanya al progrés i a la civilització pugui ésser un fet. La unitat del proletariat i de tot el poble as-

segura la victòria definitiva i el triomf de les aspiracions obreres i dona tot el valor simbòlic d'una veritable capacitat del moment revolucionari. Aquest sentit de responsabilitat i comprensió de la vida social de Catalunya espero que servirà d'exemple als altres pobles d'Ibèria perquè a no tardar es produeixi la comunió espiritual de tot el proletariat espanyol. Unicament així serà possible aliar les nostres posicions i lluitar la batalla definitiva al feixisme hispànic.

Moscou, 27. — L'agència Tass comunica que el Consell Central de Sindicats de la U. R. S. S. anuncia que les noves subscripcions dels treballadors a favor de les dones i infants de l'Espanya Republicana rebassan ja els vint milions de rubles. El total recollit a la U. R. S. S. ascendeix, per tant, a més de quaranta milions de rubles, cosa que permet jutjar la solidaritat del poble rus amb la causa que defensen els republicans antifeixistes espanyols.

El front del feixisme internacional

S'ha comprovat que Degrelle és un agent a les ordres de Hitler

Les heroiques milícies basques

Aquests braus minyons que desfilen somrients i optimistes, amb una fe cega en la victòria del poble, són els milicians del batalló universitari de Bilbao. Les heroiques tropes d'Euscadi, que aquests dies s'han cobert de glòria al costat dels minaires asturians, han augmentat el seu exèrcit amb aquestes noves formacions coratjoses i disciplinades, que veiem desfilar amb motiu d'haver-los estat lliurada una bandera, que serà la de la victòria... (U.)

Brusselles, 27. — El congrés del partit socialista ha aprovat una resolució demanant al Govern que "apreni immediatament mesures energiques per tal d'impedir que certes potències estrangeres puguin ajudar formacions que perjudiquin la seguretat de l'Estat".

Aquesta resolució va adreçada directament contra el partit reixista al qual s'acusa d'esser subvencionat per Alemanya. A més s'indica que Degrelle manté contacte amb les organitzacions clandestines nazis i fa poc va anar a Berlín, on s'entrevistava amb els dirigents del Tercer Reich.

Els col·laboradors immediats de Degrelle desmenteixen que el cap feixista hagi expressat la seva intenció de fer una nova marxa sobre Brusselles. Sembla que fins ara no ha pres cap decisió i espera la reacció popular davant del seu intent de cop d'Estat.

EN VISTA DE L'EXIT, DEGRELLE VOL ORGANITZAR UNA ALTRA MANIFESTACIÓ

Brusselles, 27. — Al local del moviment reixista, Léo Degrelle va ressenyar amb les principals incidències de les manifestacions del passat diumenge. Va declarar que la jornada del diumenge fou brillant i calcula que els assistents foren cinquanta mil (La xifra generalment admesa és cinc mil).

Degrelle va dir que demanaria al Govern un permís per a organitzar una altra manifestació. Aleshores digué: —Indrem 400.000 persones i esperem tenir tot el país darrera de nosaltres.

La sortida de la reunió no es produïren incidents.

Com s'ha d'efectuar la venda i aprovisionament de bacallà

SOLS SE'N PODRAN FACILITAR CINQUANTA GRAMS PER PERSONA

La Conselleria Regidoria de Provisions ha disposat que per tal de facilitar el repartiment de bacallà a la ciutat de Barcelona, eshi com a d'acord amb el Consell de Regidors d'aquest article i tenint en compte molt especialment que les quantitats arribades són insuficients per al proveïment de la ciutat, resta prohibida la venda del bacallà sec, autoritzant-se només la venda de bacallà remolat.

Durant els dimarts i divendres de cada setmana, els detallistes d'aquest article hauran de proveir-se de la corresponent autorització de compra a la Secció de Provisions (Via Luleana, 18, tercer, lletra A) de l'Ajuntament de Barcelona.

Aquesta Corporació municipal fa arribar als esmentats detallistes que es faran visites d'inspecció per al compliment d'aquesta disposició i que serà decomissada tota mercaderia que no reuneixi les condicions d'higiene i sanitat, així com també la dels que vulnerin les presents disposicions presentant a tal efecte els rebuts de contribució i justificat estant al corrent dels impostos i arbitris municipals.

La Conselleria Regidoria de Provisions de l'Ajuntament de Barcelona, mentre no s'acordi el racionament, recomana als ciutadans compradors que facin lurs compres a la botiga o parada de mercats de les quals són habituals clients. Els detallistes que pecca salada faran les vendes en quantia no superior a cinquanta grams de bacallà per persona al comprador de cada família que venen servint, com a clients, dels de les actuals circumstàncies. Així mateix els comerciants im-

portadors de bacallà facilitaran a les oficines de la Secció de Provisions de l'Ajuntament de Barcelona una relació de la quantitat rebuda d'aquest article, i presentaran els comprovants de compra per tal de poder fixar el preu de venda al detall.

En el futur presentaran diàriament a la sudada oficina una relació de les existències amb detall de les vendes autoritzades per la Secció de Provisions abans esmentada.

Vuit dies de termini per a lliurar les armes llargues als Ajuntaments

El «Diari Oficial» publica avui el següent

DECRET

A fi d'unificar els esforços en la lluita que s'està sostenint, és indispensable que els elements de combat dispersos es centralitzin per a distribuir-los d'acord amb les necessitats militars.

Per tant, a proposta del Conseller de Defensa i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto:

Article primer. Totes les armes llargues que actualment es troben a mans dels ciutadans seran lliurades als Ajuntaments o recollides per

aquests, en un termini de vuit dies, a partir de la publicació d'aquest Decret. Les dites armes seran dipositades al Parc d'Artil·leria i Comissaria de Defensa, a Barcelona, per tal d'atendre degudament les necessitats del front.

Article segon. A comptar de l'esmentat termini serà considerat com a faccós el qui retingui aquell armament i jutjat amb la severitat a què la seva conducta el farà mereixedor.

Barcelona, 24 d'octubre del 1936.
El Conseller Primer, Josep Terradellas. — El Conseller de Defensa, Felip Dius i Sandino

Aranda confessa haver tingut 400 morts i 1.000 ferits

Madrid, 27. — Alguns periòdics francesos donen la notícia que Aranda ha declarat que l'atac dels minaires a Oviedo ha estat el més violent que coneix, la qual cosa ha motivat el nombre elevat de baixes que ha sofert.

De 77 oficials amb què comptava Aranda el primer de juliol, n'ha perduts entre morts i ferits 55, i confessa tenir més de 400 morts i 1.000 ferits. Les forces que més baixes han sofert és la Guàrdia civil.

Ha manifestat que tan dur atac l'obligà als quinze dies de resistència a reduir els seus fronts i cercar fer-se fort en l'interior de la població.

A Grado i des de Grado fins a la

frontera gallega els facciosos han posat en cada un dels pobles per on han passat el signe barbar de la crueltat feixista. No queda cap crim per cometre contra gent indefensa de la població civil i cap salvatjada no deixà d'efectuar-se. En el terreny de la violència tot fou fet, fins allò més abominable.

Carrabineis, a l'atac!

El cos de carrabiners, força eminentment popular, ha estat des de l'inici de la sublevació feixista al costat de l'exèrcit de la llibertat. A les poblacions lleials els carrabiners es posaren, sense la més mínima vacil·lació, al costat del Govern legítim de la República i a favor de les aspiracions del poble. Als llocs que avui encara estan en poder dels rebels, els carrabiners han sabut fer honor a la seva història i han escrit pàgines d'un heroisme i d'una grandesa que avui potser encara no han estat prou exaltades. Vegeu en aquesta foto amb quin ímpetu les forces de carrabiners de cavalleria es llancen a la lluita per a exterminar el feixisme... L'acció s'esdevé als sectors de Madrid on aquests dies es lluita aferrissadament per tal d'aixafar les forces rebels llançades contra la capital de la República (Univ.)

Al front del Teix, els guàrdies d'assalt han efectuat un avanç de cinc quilòmetres

Madrid, 27. — En el dia d'ahir, dia nacional republicà, iniciaren contingents de carrabiners i guàrdies d'assalt un atac al sector de l'esquerra del

Tajo, amb gran aparell de fuselleria i metralladores. L'enemic començà a inquietar-se i contestà amb foc de canó.

Guàrdies d'Assalt, formant dues columnes ajudades en els seus flancs per forces de milícies, avançaren sobre el centre i ja sobre les dues de la tarda, les nostres forces entraren als ravalis del poble, el principal objectiu del qual havia estat assenyalat pel comandament. A més, s'avançaren cinc quilòmetres de fons.

Divendres, a dos quarts de deu de la nit, al GRAN PRICE

GRAN MITING INTERNACIONAL ANTIFEIXISTA

FRANÇA U. R. S. S. ESPANYA

Ilya Ehrenburg :: Charles Vildrac :: Tristan Tzara :: Rafael Alberti :: Maria Teresa de Leon :: José Bergamín :: Rafael Vidiella :: F. Martí Ibàñez :: Andreu Nin

Presidirà Jaume Miravittles, comissari de Propaganda de la Generalitat de Catalunya

La veu de la intel·lectualitat s'adreçarà als obrers

Una gran tempesta marítima a Anglaterra

DOS «FERRY-BOATS» EN PERILL
Londres, 27. — Dos «ferry-boats» que portaven a bord en total unes quaranta persones, es troben actualment isolats enmig de Forth of Forth. No poden abordar degut a la força de la tempesta. Fa sis hores que lluiten contra el corrent i comencen d'anar a la deriva cap a la mar.

MOLTS VAIXELLS LLANÇEN EL S. O. S.

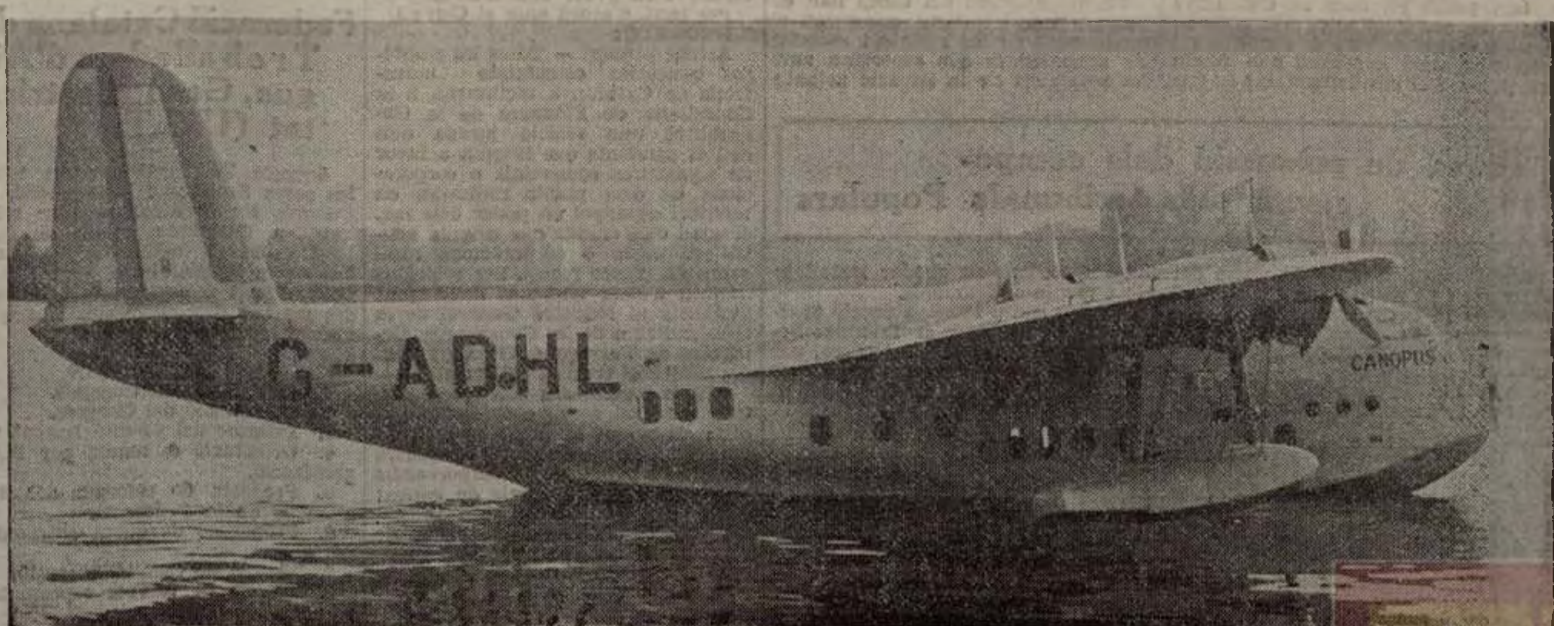
Londres, 27. — Els dos «ferry-boats» que passaren gran part de la nit lluitant contra la tempesta a Forth of Forth han aconseguit entrar al port.

Durant tota la nit i part d'aquest matí ha continuat la tempesta que ha assolit la gairebé totalitat de les illes britàniques, sobretot a la costa de l'Oest, sud d'Irlanda i Escòcia. El vent ha assolit la velocitat de 55 milles per hora. Totes aquestes illes assenyalen la interrupció dels serveis marítims i aeris, accidents de navegació i crides de socors dels vaixells. El navili americà «Skippara», que va perdre el timó, va poder ancorar a algunes milles de la costa de la badia de Dublín. Els serveis aeris de la nit entre Groydon i París s'hagueren de suspendre.

EL «QUEEN MARY» HA POGUT CAPEJAR EL TEMPORAL

Londres, 27. — La travessia del «Queen Mary», degut a la tempesta, no ha estat del tot fel·la. A l'arribada a Southampton diversos oficials sofrien ferides i quatre membres de la tripulació estaven contusionats. Una passatgera de tercera classe sofria diverses ferides i ha estat hospitalitzada.

Els oficials i la tripulació han declarat que malgrat la importància de la tempesta, el paquebot ha fet una travessia que ha posat a prova la seva bona construcció.

El «Queen Mary» de l'aire

Heus aquí l'avió gegant «Canopus», que ha estat dissenyat amb el nom de «Queen Mary» de l'aire. Naturalment, és anglès, de la «Imperial Airways» i és el primer exemplar d'una nova flota aèria comercial anglesa composta de vint-i-vuit unitats iguals al «Canopus». La ruta d'aquesta avió gegantina és la d'unir Anglaterra amb les possessions del seu Imperi, al llunyà Orient (Afi)

Desmoralització al camp enemic

COMUNICATS OFICIALS

SECTORS DE CASP I D'ALCANYIÇ. — Sense novetat en aquests sectors.

SECTOR DE BUJARALOEZ. — En les incursions que diàriament efectuen les nostres forces a l'Oest de la serra d'Alcubierre es troben soldats enemics que circulen despistats, la qual cosa revela la desorganització que per part dels facciosos existeix a tot el front enemic després dels fracassos soferts en els dies anteriors.

Aquesta soldats lluren el seu armament i es presenten voluntaris a lluitar a les nostres files. Presenten un aspecte lamentable causat per les privacions que han sofert.

A tot el sector, sense novetat.

SECTOR D'OSCA. — Les nostres columnes que operen al Nord de la capital sostenen lleugers tiroteigs amb l'enemic sense conseqüències en les nostres files.

27 d'octubre del 1936.

La conquesta d'As- túries pels minaires

Al sector de San Clodio s'ha entaulat una duríssima batalla amb resultats favorables per a les nostres forces

Oviedo, 27. (A les 3.30 de la matí). — Les dues últimes jornades s'han caracteritzat per la gran presència de l'enemic al sector de San Clodio, que segons sembla és el front que més interessa als rebels. Després del descans del dissabte ha atacat amb intensitat el diumenge i avui. Les nostres forces han respost amb entusiasme durant les últimes quaranta-vuit hores.

San Clodio interessa en gran manera a l'enemic per a aconseguir el contacte amb Oviedo i per això ha aplegat personal i material a Astúries.

Sembla que la lluita ha estat dura i continua essent-ho en aquestes hores.

A San Esteban de las Cruces el balanç és favorable a les nostres forces, les quals han pres el carrer de S. Roque i s'internen pel barri de Santo Domingo.

Han estat detinguts alguns regulars que estaven amagats a diverses cases; entre ells, un sargent, el qual menava un grup de soldats que es trobava famolenc, i no li importava que després l'afusellassin.

Els minaires asturians han entrat a Grado i s'han apoderat d'armament

Madrid, 27. —

A Grado penetrà ahir una avançada nostra fins a les cases del poble, apoderant-se d'armament i de moltes caixes de botelles de conyac.

El coronel Villalba s'ha entrevistat amb el President de la República

El President de la República ha celebrat aquest matí, com de costum, diverses conferències telefòniques amb diversos membres del Govern de Madrid, que li han donat compte de la marxa de les operacions, que és bona a tots els fronts, i de les qüestions relatives a la direcció de l'Estat.

El senyor Azuola ha rebut en audiència el coronel Villalba; l'ex-ambaixador senyor Gabriel Alomar; el catedratiu de la Universitat, senyor Miguel Masriera; coronel Labera, cap dels Serveis Tàctics d'Artilleria;

els diputats senyors Alfons Castella, Pulg Fajades; l'ex-ministre senyor Santaló i el conseller municipal senyor Vicenç Bernades.

El secretari de la Presidència de la República, senyor Bolívar, ha dit als informadors que no hi havia res de nou, i no tenia coneixement del que s'havia aplegat a la tarda el senyor Azuola.

Han estat al Palau del Pare de la Ciutatella els ministres senyors Irujo i Giral, que han celebrat una conferència amb S. E.

No existeixen antecedents dels processats polítics i socials

A la Comissaria General d'Ordre Públic ha estat facilitada la nota següent, pel cap del Laboratori d'Identificació Tècnica Policial i Registre Central, senyor López Sagredo:

«Certifico que a les dependències del Laboratori d'Identificació al meu càrrec, així com a les delegacions, port, estacions i brigada antifacista de Barcelona no existeixen fitxes

antropomètriques ni expedients i antecedents que facin referència a individus que hagin incorregut en el delicte de tenença il·legal d'arma o d'explosius, la seva fabricació, i en els polítics i socials.»

Aquest certificat està signat pel senyor de Sagredo i porta el vist del cap del Laboratori i del secretari general senyor Coll.

CAMPEROLS, COMBA- TEU ELS ACAPARADORS!

La Conselleria de Provements de la Generalitat de Catalunya ha fet pública la crida següent:

«CAMPEROLS, COMBATEU ELS ACAPARADORS!»

Són molts els llocs de Catalunya que, sobrant productes alimentaris, no els volen vendre a Barcelona i són acaparadors esperant que puguin els preus. I el més lamentable és que

molt sovint aquests acaparadors es diuen antifacistes, quan en realitat són enemics emboscats.

Això no pot durar més. El procedir d'aquests egoistes és inqualificable. Cal combatre'ls durament.

Els treballadors del camp han de veure per què estiguin assegurats el proveïment de les ciutats i esclafar els acaparadors que especulen amb les necessitats de la situació actual.

Presca de possessió dels compo- nents dels Tribunals Populars

Aquest matí, al Saló de vistes del Tribunal de Cassació ha tingut lloc l'acte de la presa de possessió dels nous presidents, fiscals i jurats dels quatre Tribunals Populars recentment constituïts.

Després de la cerimònia s'ha procedit a la distribució de les depen-

dències on han de quedar instal·lats els esmentats Tribunals.

Aquestes són a l'antiga Secció quarta del criminal per al Tribunal Popular núm. 1; la Secció tercera, per al número 2; el Saló de plens, per al 3, i el Tribunal Industrial per al número 4.

La magnífica organització dels magatzems de queviures per al front a Barcelona

El conseller-regidor de Provements de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Puig, acompanyat del seu secretari i del cap de Provements, senyor Fajó i Font, ha visitat els magatzems de provements del front, instal·lats al carrer de Pallars, i dels hospitals i clíniques instal·lats al Palau de Proteccions.

El conseller senyor Puig ha reassegurat detingudament les diverses dependències i magatzems, on ha pogut comprovar l'ordre en els serveis i l'entusiasme amb què treballen tots els ciutadans que tenen cura de l'omniorganització dels gèneres i de la seva distribució.

ELS COMBATS D'AHIR ENCIEN UN CANVI EN ELS FRONTS DEL CENTRE

La línia de foc es va allunyant de Madrid

Madrid, 27. — «Política», en la seva impressió dels diversos fronts, escriu: «Els resultats dels combats lluitats ahir en el sector del Centre, volem a confirmar tot allò que dèiem en la nostra impressió de la matí anterior. Sensiblement no s'ha operat variació en aquest front, i tampoc no pot dir-se que els mitjans de combat hagin variat en la proporció suficient per tal que s'operi el

canvi radical que s'espera durant la jornada anterior. Amb tot, una moral elevadíssima i una fe absoluta en el comandament dona com a resultat que la fisonomia dels combats lluitats ahir adquirís un to francament favorable per a la nostra causa.»

La tasca dels milicians en el dia d'ahir ha estat solament resistir. S'ha atacat amb fe i coratge i el resultat ha estat aconseguir avançar en al-

guns sectors; avançaments que, si bé no ens fan sentir un optimisme exagerat, han de confirmarnos més en què tal vegada la nostra victòria no és molt llunyana, encara que per aconseguir-la haurem de passar per situacions duríssimes.

A Astúries se segueix combatent amb duresa. Els minaires segueixen atacant la columna facciosa, ja estgotada, i avancen a poc a poc, però amb seguretat.

També a Aragó segueixen les nostres forces el seu avanç per tal de conquistar totalment la serra d'Alcubierre. L'importància estratègica del qual es comprènà fàcilment amb l'aparició de la resistència que l'enemic ha fet abans de cedir-lo a les nostres armes.

Finalment, en el sector del Sud, no s'ha lluitat, i l'enemic s'ha limitat a incursions aèries sense importància.

Allò més fàcil ha estat la forma de combatre de les nostres milícies, fins al punt que bé pot afirmar-se que si es continua així, no direm que la línia de foc s'allunyi de Madrid dintre de poques hores, però al que desparxarà el perill imminent d'un atac a la capital que la proximitat fa possible, encara que remotament.

Els facciosos han tingut més de setanta- cinc baixes al sector de Peguerinos

Madrid, 27. — Durant el dia d'ahir s'ha mantingut el foc de canó, metralladora i fusellaria en el sector de Peguerinos.

Des de les nostres línies es respongué energèmicament a l'enemic i a continuació s'empreguè un contra-atac que li causà moltes baixes.

L'enemic es féu fort en una casa

de Robledo de Chavela durant la nit, però les nostres forces l'obligaren a abandonar-la. L'enemic fugia a la desbandada mentre les nostres metralladores disparaven eficaçment sobre els fugitius.

Hom calcula que dintre de l'esmenada casa moriren uns 75 enemics.

El Consell de Ministres anglès ha tractat dels esdeveniments d'Espanya

Londres, 27. — Sota la presidència del rei s'ha reunit avui al Palau de Buckingham un Consell de la Corona.

Ha pres part en aquest Consell el

senyor Mackenzie King, primer ministre del Canadà.

El Consell de ministres s'ha reunit també per a tractar de la qüestió internacional, derivada dels esdeveniments d'Espanya.

Com tou afusellat pels feixistes el senyor Fernández Moreda

Després de moltes penalitats la seva esposa aconseguí refugiar-se a França

Aquest matí hem tingut ocasió de parlar a l'Audiència amb la vídua del que fou president d'aquest centre oficial, senyor Adolfo Fernández Moreda, la qual ha acudit a visitar

Aquesta senyora ens ha explicat com el seu espòs fou fet presoner i afusellat pels feixistes.

El dia 17 de juliol arribà el senyor Fernández Moreda, junt amb la seva família a Logroño, des d'on es traslladà a un poble proper a aquella capital, del qual era natural, i en el qual pensava passar les vacances.

Aquest poble el dia 18 celebrà un homenatge a honor seu, en el qual el senyor Fernández Moreda pronuncià un discurs. Tingué paraules d'elogi per Catalunya i feu remarcar l'esperit liberal d'aquesta terra i allò que significava per a un castellà

l'haver estat designat per a un càrrec de tanta importància i responsabilitat com ho era el de president de l'Audiència de Catalunya.

Després d'això el senyor Fernández Moreda es traslladà amb la seva família a Logroño, i el dia 19 en rebel·lar-se les tropes, fou fet presoner, puix que se'l considerava com a un espanyol renegat, i fou passat per les armes.

Després de romandre 20 dies incomunicat a la presó de Logroño, se'l traslladà a Pamplona al castell d'aquella població, on romangué 10 dies més, també incomunicat, i el dia 18 d'agost junt amb deu presoners més, fou portat al cementiri, a les portes del qual, va ésser afusellat.

Com sigui que les altes virtuts republicanes del senyor Moreda i el seu caràcter bondadosos eren coneguts aduuc entre els mateixos feixistes, es donà el cas que els qui formaven l'escaut d'afusellament desapareixien expressament sense apuntar-lo, per la qual cosa el senyor Moreda va veure com els seus dos companys queien morts, mentre el resultat l'hiés.

Fou aleshores quan un individu del requeté, el qual era conegut pel nom del «verdugo», s'apropà al senyor Moreda i li disparà un tret sota la barba que li produí la mort instantània.

La vídua del qual fou President de l'Audiència, després de moltes penalitats aconseguí arribar a França, des d'on s'ha traslladat a Barcelona.

ELS CREDITES CATALANS CONTRA PLACES OCUPADES PELS FACCIOSOS

El «Diari Oficial» publica la disposició següent del Departament de Finances:

Per les dades facilitades per la Comissaria General de Banca, Borsa i Estalvi, el Consell de la Generalitat ha pogut apreciar la importància dels crèdits que les empreses bancàries, comercials i industrials de Catalunya tenen contra les places espanyoles ocupades pels facciosos.

Ultra la dificultat material de fer efectius aquests crèdits, hi ha el fet que llurs imports hagin estat utilitzats pels elements feixistes per a despeses de guerra.

Té Catalunya, també, deutes a industrials i comerciants radicats en territori rebel, l'import dels quals no ha estat possible de localitzar, per la qual cosa es presumeix que sigui inferior als crèdits.

A l'objecte que el desenvolupament de les nostres activitats econòmiques sofrixi el mínim dany de les incursions fetes pels feixistes, és aconsellable d'anar a una compensació que reduïxi la xifra de crèdits que Catalunya té contra el territori espanyol en poder dels facciosos.

Per tant, d'acord amb el Consell, DECRET:

Article primer. — Totes les empreses bancàries, comercials i industrials de Catalunya facilitaran a la Conselleria de Finances de la Generalitat una relació jurada dels deutes pendents que tinguin a favor de signatures comercials o corporacions de dret públic radicades en territori espanyol en poder dels facciosos i dels crèdits que tinguin contra empreses o corporacions radicades en places rebels.

Les relacions hauran d'esser tramessas mitjançant instància al Registre General de la Generalitat o de les Comissaries Delegades de Tarragona, Girona i Lleida, dintre el termini de deu dies.

Article segon. — Als efectes de l'article anterior seran considerats crèdits: els saldos de comptes corrents bancaris, de particulars, empreses comercials i industrials, corporacions públiques i corporacions de banca; els efectes comercials amb indicació dels que estiguin en poder de bancs, dels tornats impagats i dels que hi hagi en carter pendent de negociació; els cupons pagats i valors amortitzats de corporacions públiques i empreses privades i, en general, tot altre concepte de crèdit.

Seràn conceptuats deutes els saldos de comptes bancaris efectes de comerç i altres conceptes de crèdit a favor de particulars, empreses i corporacions radicades en territori rebel.

ORDRE DEL DIA

1. Revisió de l'Ordre del Dia.

2. Constitució del Congrés.

3. Informe del Comitè Executiu.

4. Orientació a seguir per l'Organització.

5. Proposta de reforma del Reglament de la Federació.

6. Proposició de quota extraordinària.

7. Elecció de Comitè Executiu.

8. Elecció de càrrecs representatius.

Donada l'extraordinària importància que té per a la nostra organització els acords d'aquest Congrés es recomana a totes les Seccions i Delegacions afectes a aquesta Federació, llur puntualitat i assistència, al lloc de la hora assenyalada.

Les Seccions i Delegacions que no

La política ex- terior del Japó

Es faran maniobres japoneses a Pequín

Pequín, 27. (Urgent). — Les autoritats militars nipones han advertit a l'Ajuntament de Pequín que aviat s'efectuarian grans maniobres japoneses a l'interior de Pequín.

Demanen que siguin requisats tots els edificis desocupats per a allotjar-hi a les tropes japoneses.

Aquesta gestió ha provocat la consegüent alarma entre la població de Pequín.

L'ambaixada soviètica desfà les insidies de la promesa feixista

Londres, 27. — L'Ambaixada dels Soviets comentà categòricament les informacions tendencioses publicades per la Premsa britànica anunciant que els valxells soviètics «Volgas», «Sibèria» i «Leningrad» havien passat pel Canal de Suez, amb destinació a Barcelona.

Hom precisa que el valor d'aquestes informacions queda en ridícul si es parteix de les següents bases:

1. El valxell «Volga» està en reparació a Dover.

2. El valxell «Sibèria» sortí de Londres el 17 d'octubre cap a Leningrad, on es troba actualment.

3. El valxell «Leningrad», construït l'any 1886, és tan vell que pot ésser utilitzat únicament per a cabotatge al llarg de les costes del mar Negre, de les quals mai no ha sortit l'esmentat valxell.

haguessin rebut la corresponent convocatòria, han de donar-se per absentats per la present nota i disposar llur assistència al Congrés.

El senyor Artemi Aiguader ha anat a Madrid

Aquest matí, a la Conselleria de Seguretat Interior, els periodistes han estat rebuts pel senyor Terradellas, el qual els ha manifestat que s'havia fet càrrec interinament d'aquella Conselleria, en absència del senyor Aiguader, que havia marxat a Madrid.

—Per molt temps? —ha preguntat un dels informadors.

—Crec que per dos o tres dies.

A part d'això —ha acabat dient el senyor Terradellas—, a tot arreu hi ha la major tranquil·litat, la qual cosa m'ha estat confirmada pel Director General de Seguretat, amb el qual acabé de parlar fa pocs moments.

Vuit militars da- vant el Tribunal Popular

Contràriament a allò que s'havia dit, demà, a bord del valxell «Uruquany» es veurà la vista de la causa seguida contra l'ex-coronel Juli Uru, l'ex-comandant Lluís Cabot, els ex-capitans Jaume Roselló, Lluís Rodríguez i Josep Ribera, i els ex-tenents Lluís Remedó, Francesc González i Emili Arroyo. Tots ells pertanyien al vuitè regiment d'artilleria de guarnició a Matador.

L'altre judici, que havia estat anunciat per a demà, tindrà lloc el proper divendres.

Audiència del President de la Generalitat

L'honorable President de la Generalitat ha passat el matí treballant amb els seus secretaris al despatx particular de la Residència.

El senyor Companys ha rebut en audiència l'ex-ministre senyor Santaló; el diputat senyor Puig Fajades; el subsecretari de Cultura, senyor Irla; l'ex-vice-President del Parlament Català, senyor Martínez Domingo; el senyor Octavi Muñoz, i la vídua de Fernández Moreda, que fou

estat afusellat pels feixistes, a Pamplona.

A la Secretaria de la Presidència ha estat manifestat als periodistes que no hi havia noves notícies.

EL COMITE DE NO INTERVENCIO NO ES REUNIRA FINIS DIJOS O DIVEN- DRES

Londres, 27. (Urgent). — La reunió del Comitè de no intervenció, que havia de tenir lloc avui, ha estat ajornada per al dijous o divendres proxims, ja que l'ambaixada no ha rebut encara els aclariments a la recent carta del senyor Maysky, que foren demanats al Govern de Moscou.

Eden ha rebut l'am- baixador d'Alemanya

Londres, 27. — El senyor Eden ha rebut aquest matí al Foreign Office el nou ambaixador d'Alemanya, senyor von Ribbentrop.

Els requetès ja no por- ten boina i van ves- tits de soldat

Madrid, 27. — Hom ha pogut observar en diversos fronts que els requetès ja no van a la primera línia amb la seva boina, sinó disfressats de soldats.

EL TEMPS QUE FA

SITUACIÓ GENERAL ATMOSFÈRICA D'EUROPA A LES 7 HORES DEL DIA 27 D'OCTUBRE DEL 1936

Tota la meitat nord d'Europa es troba sota els efectes d'un important cicló centrat a Noruega, el qual es desplaça ràpidament cap a la mar Bàltica a través d'Escandinàvia.

El temporal de pluja i vent de l'oest s'ha moderat i les illes Britàniques, mar del Nord, Fieses Boques i Alemanya.

Per la Península, Mediterrània i Itàlia domina bon temps amb poca nuvolositat, vent lleu i temperatures suaus, degut a la influència de l'anticicló o règim d'altres pressions centrat a l'Atlàntic, cap a les Açores.

Estat del temps a Catalunya

A la Plana de Vio i al curs mitjà del Segre es registren bores matinals; des del Baix Pirineu fins a l'arribada hi ha alguna nuvolositat de poca importància que corresponen a la zona nuplona del cicló del nord d'Europa. Per la resta de Catalunya el cel està seré.

Les vents són moderats del sector Nord al Pirineu i a les comarques de Tarragona i a les comarques de Tarragona, i de direccions diverses per la resta del país.

Les temperatures extremes han estat les següents: Màxima, 22 graus a Tortosa; mínima, 3 graus a Sora, a Ransol (Andorra).

Observacions de Barcelona a les 7 hores:

Pressió baromètrica al nivell de la mar: 767.4 mil·límetres. Temperatura actual: 13.6 graus. Humiditat relativa: 64 per 100. Velocitat del vent: 19 quilòmetres per hora, del NW.

Visibilitat horitzontal: A uns 20 quilòmetres.

Estat del cel: 1 decime de Ciu.

En les últimes 24 hores:

Temperatura màxima: 19.6 graus. Temperatura mínima: 12.7 graus. Escorregut del vent: 197 km. Precipitació: Nula.

Realització en el dia d'ahir: 3 hores.

WILLIAM SHEA ES UN SUPERSTICIOS...

Fins que s'hagi acabat el rodatge no em vull tallar els cabells!

Cada director de pel·lícules té una idiosincrasia que el distingeix dels seus congèneres.

Cecil B. De Mille té els seus pantalons de muntar i les seves botes; Ray McCarey el seu bastó; Raoul Walsh, la seva suada gorra de mariner; Mitchell Leisen, els seus pantalons curts; William Dieterle, els seus guants blancs; John Ford, un mocador que mossega contínuament; Robert Florey, una col·lecció de pipes que s'emporta a l'escenari; Lewis Milestone, la seva batuta; i King Vidor, les seves sandàlies.

No és, doncs, gens estrany que William Shea, antic editor, el qual acaba d'ésser nomenat director per la Paramount, es presentés recentment amb un gest original.

Fa pocs dies acabí de dirigir la seva primera pel·lícula, titulada «La vila adormida» (Girl of the Ozarks), en la qual Virginia Weidler es guanya l'ascens a estrella. El rodatge durà 28 dies i durant aquest temps Shea no va voler deixar-se tallar el cabell per por que li portés mala sort.

Reaparició esperada

La Cinnamon Film anuncia properament l'estrena d'una comèdia musical, dirigida per Paul Stein, un dels directors de més prestigi d'Amèrica, en la qual reapareix l'escultor Bebe Daniels, l'actriu americana d'origen espanyol, tan coneguda i mimada sempre pel nostre públic.

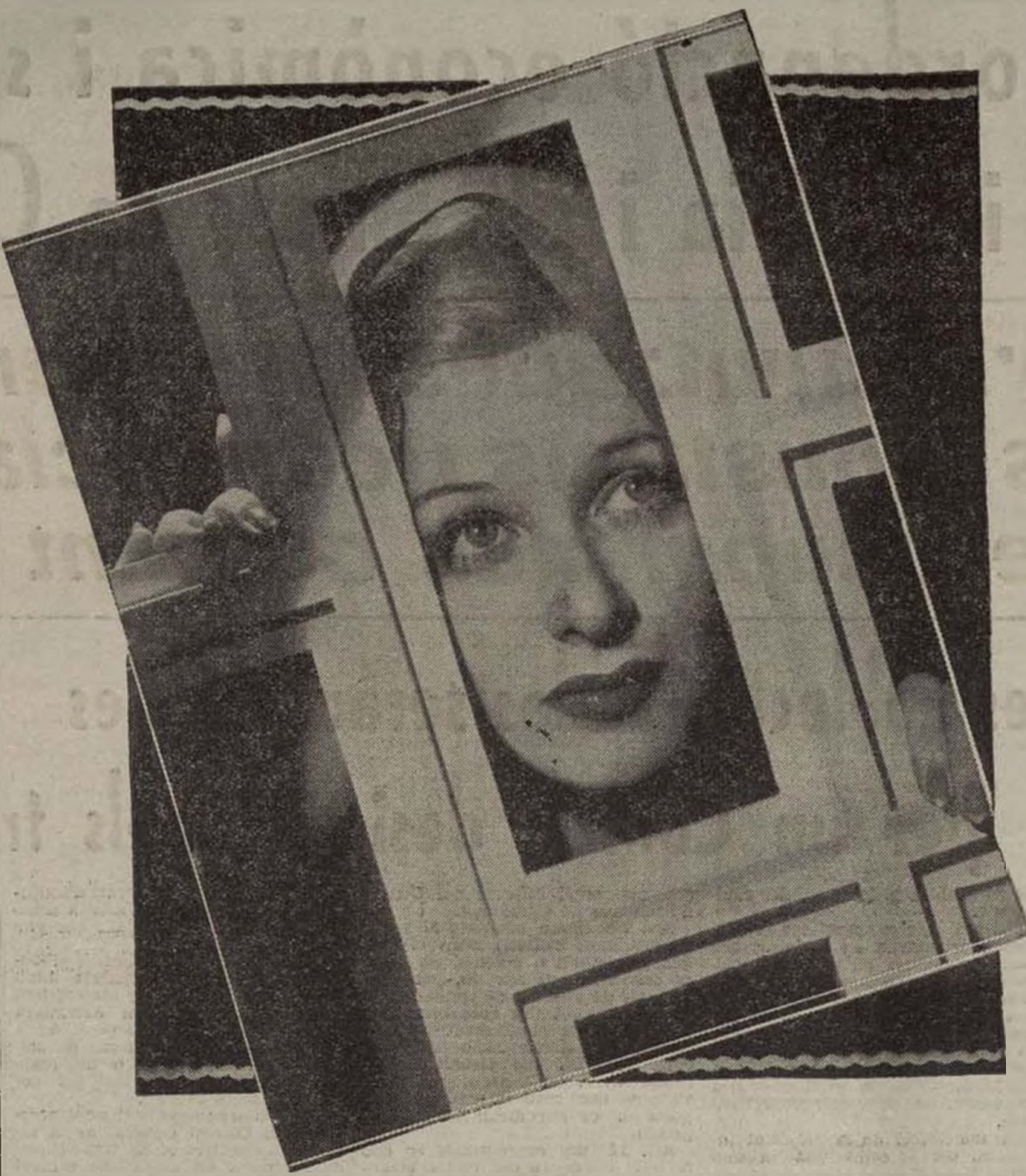
«Quan una dona vol» és el títol d'aquesta inspiradíssima comèdia la partitura musical de la qual s'ha fet popular arreu del món i esperem que aquesta igualment a la nostra ciutat.

«Quan una dona vol», que properament podrem admirar, en ocasió de la seva estrena simultània a l'«Astoria» i Maryland és un dels màxims treballs interpretatius de Bebe Daniels i és al mateix temps la pel·lícula en què ens demostra més pallescament els admirables dots de seducció que posseeix.

«ELS HEROIS DEL BARRI»

«Els herois del barri» constitueixen una admirable demostració de les múltiples possibilitats del cinema espanyol. Per primera vegada en la seva història el nostre cinema, en efecte, pot oferir-nos, sota el prestigi de la marca Internacional Films, una pel·lícula d'insuperable tècnica, variada, amena, moguda i amb una interpretació magnífica. Per primera vegada s'enriqueix el nostre cinema amb una obra d'argument inèdit, original, distint per complet a totes les característiques de les nostres pel·lícules i d'un interès realment excepcional.

Bellíssim vehicle de nous valors artístics, «Els herois del barri» ens presenta un admirable quadre d'artistes infantils, a més de la gran actriu Maria Rojo, l'excel·lent actor de caràcter Lluís Pérez de León i el conegut i popular actor i famós bariton Pere Terol.

ULLS
BLAU
DE CEL...

Es el que diuen els admiradors de JOAN BENNET, que veiem a la foto. I aquest és el secret d'aquesta actriu: la dolçor del seu rostre, de línies fines, la claredat nítida dels seus ulls blaus... Quanta dels nostres amants del cinema no voldrien naufragar en aquest cel blau que són els ulls de Joan Bennet?

DAVIES - GABLE

Les angúnies de Marion abans no arribà Clark

CLARK GABLE

Fa quatre anys que Marion Davies aparegué amb Clark Gable en una pel·lícula que es titulava «Polly of the Circus» (Paqueta, la del Circ). En aquell film Clark era un ministre de l'Església i Marion una noia acrobata i reina del circ. Des d'aleshores Marion Davies, que sap reconèixer els mèrits dels altres, pensava sempre tornar a actuar amb Gable. Així que es començà la producció de la seva pròxima creació Warner-Cosmopolitan titulada «Cain and Mabel», tant l'actriu com els directors de l'estudi estiguéren d'acord que Clark Gable era indispensable en el conjunt d'artistes que l'obra requeria.

No és fàcil aconseguir que una Companyia com la Metro Goldwyn Mayer deixi el més popular dels seus actors: però Jack Warner, cap de Producció dels estudis Warner Bros. és molt persistent i molt tenaç i s'havia proposat assolir el seu propòsit. De manera que, malgrat d'haver hagut de començar la pel·lícula fent les escenes en què figuraven Allen Jenkins, Roscoe Karns, Ruth Donnelly i d'altres, Jack Warner no desaperava d'arribar a aconseguir que Clark Gable fos el protagonista de la comèdia.

No obstant, tenia un altre actor preparat i precisament el dia en què havia de començar les escenes entre Marion Davies i el palant jove, aquest actor estava assegut en un recó de l'estudi esperant la veu del director per a entrar en escena. Marion Davies estava frívola, preguntava per telèfon i no obtenia cap resultat, fins que en les hores de la tarda es presentà en l'escena Jack Warner de braç de Clark Gable. Ambdós somrien i foren rebuts amb grans aplaudiments. El productor havia aconseguit el que volia i amb això complia moltíssim l'estrella.

Tot aquest procés de negocis ha estat necessari per tal que els aficionats vegin molt aviat Clark Gable com a boxador al costat de la rossa Marion Davies en el rol d'estrella d'una comèdia musical, que és veritablement el tipus de caracterització per al qual ella no té rival.

Arà bé. Abans d'aquesta cinta se la podrà veure amb Dick Powell en el bonic drama romàntic titulat «Harris Direct», en el qual Dick Powell és el palant jove. Figuren també en aquesta obra Edward Everett Horton, Charles Ruggles, Claude Rains i d'altres igualment distingits.

La carrera artística de Marion Davies és una de les més interessants entre totes les que es coneixen i el públic aplaudirà la seva actuació amb Clark Gable com en mil altres ocasions ha sancionat amb elogis la tasca de la rossa comediante, que ha consagrat la seva vida a dos ideals: el seu art i la caritat que practica amb un desinterès i un amor que motiven que

P
E
R
F
I
L
M
S
C
O
N
C
I
E
R
T
S

ella sigui una de les personalitats més estimades de la ciutat del cinema i del món en general.

El Comitè Militar del P. S. U. C. i la U. G. T. adverteix que:

En la guerra sobren la Impaciència, la intemperància, les converses en veu alta i els rumors a cau d'orella

L'enemic llança diàriament notícies totalment falses sobre la suposada desunió del front antifeixista. Aquestes notícies demostren clarament el seu desig de ferir la nostra estreta unitat. Els feixistes procuren, per agents provocadors a la retarguarda, sembrar la desunió.

El Comitè Militar del P. S. U. i de la U. G. T. denuncia els qui amb tendencioses acusacions, amb intolerable so en la discussió, amb excessiu partidisme, amb exigències, pretenen troncar la unió sagrada. Aquests, cal declarar-los facciosos sense la més petita vacil·lació!

El so de la conversa, de la discussió, entre les organitzacions, entre els afiliats als Sindicats ha d'ésser tan fraternal, tan elevat, que ni per un moment no hi pot haver la sospita de la desunió. El Comitè Militar del P. S. U. i de la U. G. T. vol recordar a tots els sectors que l'esperit revolucionari és el sacrifici per l'ideal i quan en la guerra milers de germans nostres sacrificaren la seva vida per una societat més justa, el sacrifici de cadascun ha de començar precisament en la moderació en les exigències, en l'absència d'odis personals, polítics i sindicals.

La unió és la força indispensable per a la victòria.

EL POBLE, PER L'ANTIFEIXISME!

RELACIO DELS DONATIS INGRESSATS A LA CONSELLERIA DE DEFENSA

Suma anterior: 5.782.085/10 ptes.

Obrers manufactures Solé, 170; Idem, idem, 172; Treballadors casa Vicenç Blanch (Jornal 6 d'octubre), 56070; R. S. Antoni, núm. 78, 31; R. S. Antoni, núm. 33, 28; Arbau, núm. 64, 1250; R. S. Antoni, núm. 13, 21; Plaça Letamendi, núm. 29, 28; R. S. Antoni, núm. 23, 23; R. S. Antoni, núm. 70, 29; Rambla de Catalunya, núm. 68, 16; R. S. Antoni, núm. 98, 21; R. S. Antoni, núm. 3, 2150; Arbau, núm. 68, 1450; Treballadors Duana Nacional de Barcelona, 6150; Comitè Antifeixista de Orona, 500; Producte d'una subscripció, 36125; Treballadors de Farmàcies Sindical, Unió Sanitat, 1.000; Obrers de la Fàbrica Blanquell, Tints i Aprestos, 890; Agrupació de comissionistes a l'engros d'oli d'olives, 62030; Treballadors Basili Morales, 1380; Comitè Col·legi Oficial Sindicat Farmacèutics de Catalunya, 6500; Pobla de Masalucia, receptació, 22185.

Ajuntament Gistella, 238 ptes.; Enxerri Guàrdia, 5; Vicenç Alcaldé, 5; Francesc Buenetons, 2; Obrers casa Font i Campabadal, 285; Manufactures Reunides Tèxtil, pesetes 2.20080; Constructora Field, 1.05870; X. X. Conselleria de Defensa, 46585; Company Eduard Abelló, 125; Autobusos Roca, C.N.T. i U. G. T., 1.64885; Treballadors i dependents Unió Cooperatista (desd'illuminat), 81320; Obrers de la casa Batlló, U.G.T., 6 d'octubre, 1.80210; Constantí Aced, 25; Francesc González, 5; Obrers J. Roca Puig, 6 d'octubre, 41670; La

mare d'un mil·liri, 5; Teresa Fusté, 4; Vicenç Solé, 3; Giner, 5; Obrers Casajuana, 15095; Maria Rovira, 5; Josep Campol, 5; Obrers casa Confeccions Garmones 6 d'octubre, 6850; Josep Vallecón, 5; Adelina Fernández, 5; Josep Salvador, 3; Dolores Aparici, 5; Isabel Llorca, 10; Angel Bergades, 5; Alfred Unido, 5; Francesc Castro, 5 ptes.

Enric Compte, 5; Cristina Boga, 2; Miquel, 25; Enric Serra, 5; Maria Mires, 2; Agustina Comilles, 5; Pere Caselles, 10; Bernard Olona, 10; Esperança Gómez, 5; Obrers de la casa Ventura i Cot, 6 d'octubre, 74110; Un mil·liri, 10; Un mil·liri, 10; X. X., 10; X. X., 25; X. X., 10; X. X., 10; Francesc Delgado, 5; Rupert Serrano, 5; Un mil·liri, 10; Joan Josep, 5; Carme de Feor, 10; Martí, 3; Pn ferit del front, 10; Vicenç Borja, 175; Un mil·liri, 125; Delegació d'Alimentació de Barbastre, 25; Josep Cortés, 25; Companys Cambra Frigorífica, 40; Joaquim Idàñez, 10.

Antònia Roino, 10; Un mil·liri, 10; Una dona, 5; Francesc Ferrés, 5; Marina Moreno, 5; Autell Garcia, 25; Manuel Farré, 10; Consol Bernad, 5; Maria Rodríguez, 5; Francesc Reuní, Manue, Molon, 5; Josep Ithur, 5; Teresa Llopis, 5; Joaquim Casamiro, 1; Elinor Vidal, 5; Rosa Solé, 10; Rosari Casallit, 2; Sindicat de Cecs de Catalunya, dos lliuraments, 100; Sindicat de Cecs de Catalunya, dos lliuraments, 100; Sindicat de Cecs de Catalunya, dos lliuraments, 100; Joan Paches, 10; Laura Puig, 20; Carme Sarries, 3 pesetes.

Suma i següent: 5.804.127/05 ptes.

«Orientacions pedagògiques (L'Escala i el poble)».

2000. — Informació telefònica i telefònica dels diversos fronts antifeixistes. En castellà i català.

2100. — Música variada.

2115. — Informació orgànica i lectura d'articles. En castellà i català.

2230. — Alemany.

2230. — Francès.

2230. — Anglès.

2300. — Rus.

2330. — Suec.

ESTRANGER

EMISSIONS SELECCIONADES

1930. — Londres Regional. — Von Phillips i les seves dues orquestres.

Berlin. — «Rigoletto», erdi.

1940. — Roma. — «Mestre de capella», òpera de Paer.

1955. — Radió París. — Transmissió des de l'Òpera.

2000. — Berlín. — Concert.

Brussel·les. — «Orpheus i Eurydice», òpera de Gluck.

Londres Nacional. — Concert simfònic.

2115. — París P. T. T. — Emissió federal lítica, «El comte Ory», òpera en dos actes de Rossini.

2100. — Londres Regional. — Recital de violoncel.

Moscou. — Música lleugera i de dansa.

2115. — Luxemburg. — «Cavalleria rusticana», òpera, Mascagni.

2120. — Viena. — Piano i orgue.

2130. — Breslau. — Música de dansa.

2140. — Londres Regional. — Recital d'orgue per G. T. Patman.

2300. — Deventry. — Quintet Du-lay.

Normandia. — Música de dansa.

2215. — Londres Nacional. — Roy Fox i la seva orquestra.

2320. — Roma. — «Mestre de capella», òpera de Paer.

2340. — Tolouse. — Emissió especial per a l'Àfrica del Nord. Fragment d'òperes i òperetes.

El sots-secretari d'Hisenda, Jordi Bueda, s'adreça, per mitjà de l'emissora de Radió Barcelona, al diumars, a les 9 de la vetlla, al poble català. En la seva dissertació, exposarà la seva important gestió, cordial i fructífera, que ha realitzat respecte del Govern de la Generalitat.

Venitua Gasso!, a Ginebra

París, 26. — Ha arribat a aquesta capital, de passada cap a Ginebra, el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, senyor Venitua Gasso!, el qual, com hom sap, conferència el dissabte passat amb el cap del Govern francès, senyor Blum, a Tolosa, on el senyor Blum havia anat per pronunciar un important discurs.

Manuel D. Benavides, director de «Estampa»

El Consell Obrer del període «Ahoras i Estampa», ha rebut confiant la direcció d'aquesta revista, a Manuel D. Benavides, la personalitat literària del qual és ben coneguda.

ESTRENES

FEMINA: «Uns que maten»

Dintre el període d'estrenes clandestines en què estem vivint, és difícil que us pugueu assabentar d'així en té lloc una. Hom mira de fotes passades que el públic que va al cinema no s'assabenti de les estrenes. Fou, doncs, d'una manera de les novetats més dolentes de l'«Femina» tenia lloc una estrena. I hi anàrem posseïts d'aquell interès que tenen totes les coses que es fan sota el signe de la clandestinitat. La sala quasi deserta ens féu veure ben clarament que els presentadors del film s'havien sortit amb la seva. Sols uns quants embulladors solitaris i avorrits s'havien donat compte que al saló del Passeig de Gràcia hom hi estrenava una pel·lícula.

Nosaltres no podem comprendre aquest interès a presentar els films ordes de tota propaganda. Què se'n treu? Una cosa se'n treu: que les sales es vegin buides i la indústria cinematogràfica perill d'una manera seriosa.

Del film estrenat, què en direm? Que és un film policíac tret d'una de les novetats més dolentes de l'«Femina» tenia lloc una estrena. I hi anàrem posseïts d'aquell interès que tenen totes les coses que es fan sota el signe de la clandestinitat. La sala quasi deserta ens féu veure ben clarament que els presentadors del film s'havien sortit amb la seva. Sols uns quants embulladors solitaris i avorrits s'havien donat compte que al saló del Passeig de Gràcia hom hi estrenava una pel·lícula.

J. J.

Hollywood, sempre a la recerca de la novetat, ara es prepara per a la importació d'estels francesos

No contents amb haver deixat Broadway sense actors, els productors de Hollywood han estat les seves activitats al continent europeu i la capital del cinema es prepara per a la primera invasió que segons sembla serà de les hosts gal·les.

A l'avantguarda de l'exèrcit invasor apareix Katti Galian, una francesa rossa i plena de vitalitat que havia causat sensació en la revista de l'«Ora» i, un contracte amb la Paramount. Fa poc va començar a treballar amb Francis Lederer en «El comte d'Arizóna».

No fa molt que el maleix estudi portà de Hollywood a Olimpo Brad-ley una noia que fa quatre anys que havia causat sensació en la revista de l'«Ora» i, un contracte amb la Paramount. Fa poc va començar a treballar amb Francis Lederer en «El comte d'Arizóna».

No fa molt que el maleix estudi portà de Hollywood a Olimpo Brad-ley una noia que fa quatre anys que havia causat sensació en la revista de l'«Ora» i, un contracte amb la Paramount. Fa poc va començar a treballar amb Francis Lederer en «El comte d'Arizóna».

valors francesos amb la importació de Simone Simon.

Lily Pons, famosa diva de l'òpera, enval els estudis de la Radió Pictores, i amb la seva veu extraordinària i els seus ulls negres i la seva vivacitat deixa ben plantat el pavelló francès.

Però aquesta invasió no es limita a l'element femení. Charles Boyer, de París, actua actualment per a Walter Wagner. És el principal representant del sexe masculí junt amb Peter Lorre, el qual, contractat per la Metro, està obtenint un gran èxit a Hollywood.

A més a més hi ha diversos estrelles entre els veterans de la pantalla. Els més prominents són Claude Colbert, Lily Damita i la graciosa Fifi d'Orsay, que després d'una extensa excursió pels escenaris de Nord Amèrica tornaran aviat a la pantalla, que contribueixen a l'enaltiment de l'esperit francès.

«L'acció conjunta d'Itàlia i Alemanya tendeix a la destrucció de la República espanyola», diu «Pravda», de Moscou

COMENTARIS DE LA PREMSA ANGLESA

Londres, 26. — La premsa londinencsa publica resums de les entrevistes germano-italianes i fa comentaris, per tal de situar l'atenció de l'opinió pública, davant de la transcendència que sembla que te-

nen les esmentades entrevistes.

Segons el «Morning Post», Itàlia i Alemanya han arribat a la conclusió d'un pacte limitat, que ataca només els problemes plantejats a la regió del Danubi.

En canvi, el «Daily Mail», al reconeix que un dels punts princi-

pals tractats per Hitler i Ciano ha estat la qüestió del Danubi, diu també que ab que es tracta de la qüestió d'Espanya, però no especifica sobre quin punt de vista s'enfoca el problema de la guerra civil espanyola.

El tema d'Espanya, segons el «Tribuna»

mes, fou el més principal de les entrevistes italo-alemanyes, car tant un país com l'altre, tenia interès a demostrar —segons l'esmentat diari— que no existia cap pacte amb els rebels espanyols.

Per la seva banda, el «Daily Herald» ha reconegut l'agressió italiana contra Etiòpia, i diu que molt aviat ho faran també diversos països europeus, entre ells Portugal, Hongria i Àustria, i diverses Repúbliques de l'Amèrica llatina.

I DE LA «PRAVDA».

Moscou, 26. — La «Pravda» publica un comentari sobre les entrevistes italo-alemanyes. L'òrgan oficial soviètic considera que existeix una estreta relació entre la declara-

Un poble que canvia de nom

Per acord del municipi de Sant Quirze de Escoria s'ha decidit que des d'ara el nom d'aquella població sigui Bussira de Ter.

Cinquanta- dues hores de combat!

EL QUE FOU LA BA- TALLA DE TARDIENTA

DEL BARRIO

La setmana passada, al front de Tardienta, va tenir lloc una de les més dures batalles que s'han disputat al front d'Ossa. Un combat molt dur que aconseguí una intensitat brutal en alguns moments i que mantingué en continu tensió més de deu mil homes durant cinquanta-dues hores.

En aquest combat van intervenir-hi grans contingents de cavalleria mora, infantaria feixista i l'artilleria grossa i l'aviació. Centenars d'obusos i de granades del 155 foren llançats des d'una banda i de l'altra. Les bombes d'aviació de gran potència foren prodigades sense mesura, i milers i milers de trets de fusell i de metralladora es van disparar d'unes trinxeres i de les altres. En acabar el combat amb la nostra victòria hom va recollir centenars de morts feixistes. Es calcula que el nombre de baixes entre els rebels va arribar a més d'un milier, la majoria dels quals eren moros i legionaris.

L'enemic començà a disparar les seves bateries tot just clarejava el dia. Eren obusos grossos, del 15 i unig, que queien dintre el poble de Tardienta cercant els objectius que tenien assenyalats. La nostra artilleria no es féu esperar i engegà els seus disparats vers Almudévar. Hi hagué un fort duel d'artilleria que durà tot el dia. Mal, però, no pogueren localitzar els nostres canons.

L'aviació nostra aparegué i lluità contra la dels feixistes. Va bombardejar les bateries rebels i en desmuntà una. Després avisà el comandament de Tardienta, a la divisió Carlos Marx, que comandava el sector de la UGT, Del Barrio, que grans contingents de cavalleria es preparaven a assaltar les nostres posicions.

Del Barrio, personalment, anà als parapets a donar les ordres. Va encoratjar els soldats i després d'un breu parlament els enarrià. Quinze minuts després començava l'atac de l'enemic. Una quantitat important de rifenys sortien d'Almudévar vers les nostres línies. Els precedia la cavalleria i anaven protegits per l'aviació. Van apropar-se molt a les nostres línies i fins que els nostres els tingueren a tret de fusell i de metralladora, no feren foc. Aquest era el primer dels atacs, al qual van seguir d'altres durant les hores de la lluita.

Entre els alts i baixos el combat es mantingué sempre duríssim i furios. L'enemic, per referències, volia apoderar-se de totes passades de Tardienta, posició estratègica de gran valor. Ho havia intentat diverses vegades i sempre havia estat rebutjat; aquesta vegada, però, havia preparat el cop amb tanta cura, que li semblava impossible perdre'l novament. No va comptar amb l'heroisme dels milicians de Del Barrio i aquests li barraren novament el camí i li impediren apoderar-se de Tardienta, posició cobejada "durant dos mesos i mig pels feixistes d'Almudévar".

Aquesta vegada tampoc no van reeixir. Van haver-se de retirar abandonant material de guerra i cadàvers. Quatre metralladores, ultra fusells i municions, passaren a mans nostres perquè els rebels, en llur fugida ho havien abandonat. El combat que ressenyem que, com havem dit abans, és un dels més durs que s'han efectuat al sector d'Ossa, va acabar amb una greu derrota de l'enemic.

Al cap de cinquanta-dues hores de combat, quan l'exhaustió dels dos exèrcits havia ja aparegut, els nostres, amb la seva heroicitat de sempre, amb aquella valentia que sempre han palesat, es superaren novament i reaccionaren d'una forma imponent, inconcebible, davant la situació i el moment en què es trobaven, i guanyaren, d'una manera impressionant, un combat aterritadíssim contra un exèrcit molt superior en nombre i efectius. La victòria fou nostra perquè havia d'ésser-ho, perquè l'exèrcit de la Llibertat és invencible i perquè quan els homes són conscients de la seva missió, com ho són Del Barrio i els seus companys, els feixistes han de fer marxa enrera.

Després de dos dies d'haver iniciat l'atac, els moros es retiraren cap a Almudévar. Fugien cap al seu catau a purgar les amargures del seu fracàs sorollós. I quan els clarins del triomf sonaven en els nostres parapets, la desesperació vergonyosa dels covards planava entre els rebels.

L'assemblea de les dues Internacionals acorda: "Llibertat comercial completa per a l'Espanya republicana i impedir el proveïment dels rebels"

Paris, 26. — La Comissió de Resolucions de l'Assemblea de les dues Internacionals comunica els següents termes que han estat aprovats per unanimitat:

«Preamble: A petició de les organitzacions sindicals i polítiques angleses la Federació Sindical Internacional i la Internacional Obrera Socialista convocaren per a avui, a París, una reunió comuna d'ambdues oficines per tal de tornar a examinar la posició del moviment obrer internacional amb relació al pacte de no intervenció.

«La reunió ha tingut lloc a la Casa de la Mutualitat, sota la presidència de sir Walter Citrine i del senyor De Brouckere.

«Resolució: Reunides les oficines de la federació Sindical Internacional i de la Internacional Obrera Socialista, els delegats assistents s'han reunit en llurs precedents declaracions d'acord amb les quals, segons les regles més elementals del Dret Internacional, el Govern regular i legal d'Espanya ha de tenir els mitjans necessaris per a la seva defensa.

«Considerant que la fórmula anomenada de «no intervenció» no ha donat resultats internacionals aplicables a la consecució de la voluntat de les potències feixistes, d'ajudar els rebels, i a conseqüència de la impossibilitat d'establir un control eficaç, declara que el deure comú de les classes obreres de tots els països organitzats políticament i econòmicament consisteix:

francès i anglès. SIQUI RESTA-BLERTA LA LLIBERTAT COMERCIAL COMPLETA PER A L'ESpanya REPUBLICANA, la defensa de la qual ha d'estar a primer rang, de les preocupacions del proletariat mundial.

«Invita totes les organitzacions obreres i sindicals a coordinar llurs activitats específiques, de tal d'IM-PEDIR, PER TOTS ELS MITJANS, QUE ESTIGUIN A LLUR ABAST, EL PROVEÏMENT DELS REBELS ESPANYOLS».

CATALANS A L'ARAGO

Primer contacte amb els moros del "ejército nacional"

Quan arribàrem a Alcuérrer portàvem cent setanta quilòmetres en autocar i una nit mal dormida a Sarinyena. Encara no era dia clar i feia un fred molt cru.

Immediatament la nostra centúria fou transportada uns quilòmetres més enllà i ens feren escalar un pujol, al cim del qual començà a desenvolupar-se el treball de fortificació.

Sentíem trets, però no vèiem enemics. Mitja hora després vingué el capità, el qual donà unes disposicions que milloraven notablement les nostres defenses i bastiren en poc temps adreça refugis contra avions.

capità, junt amb els servidors d'una metralladora que fou instal·lada a la nostra posició. Donà instruccions al nostre centurió i ens assignà la situació de les nostres centúries i les d'una columna vella i indicà la probable situació de l'enemic. Efectivament: cap al tard notàrem moviment allà on ens havia assenyalat.

Obrirem foc i desaparegué el possible enemic. La nit calgué ràpida i ment i els que no estàvem de sentinella ens cobrirem amb les mantes i ens ajuntàrem els uns amb els altres.

En fer-se de dia ens despertà una descàrrega. De seguida forem tots sobre les armes. Però el centurió ens prohibí fer foc. L'enemic, en canvi, disparava amb fusells i metralladores. Ja s'havia instal·lat a la posició el dia abans.

Arta recordo un fet succeït la vigília de la nostra marxa d'Alcuérrer cap a Alcuérrer i que vull relatar perquè és conegut l'esperit magnífic dels components de les columnes «Màcia» i «Companys».

Es donaren les ordres oportunes per a preparar les centúries que havien d'anar cap al front. Una de les primeres a sortir fou la nostra, que és la cinquena centúria.

Acabaven d'arribar els camions que havien de transportar-nos i començàvem a acomodar-nos els primers milicians. El comandant cità Mòles, que presenciava l'operació, fou interrompat per quatre companys de la quarta centúria.

«Com és — li digueren — que marxa la cinquena abans que la quarta? És que la nostra no va al front?»

marçar abans que la cinquena i aquests camions ens havien d'esperar».

«Escolteu, companys — els interrompé Mòles —. El que una centúria sigui la quarta i l'altra la cinquena no vol dir que una hagi de marçar sempre abans que l'altra. És simplement una numeració per a distingir-les. Altrament, ja us he dit que posàrreu marxa tot seguit».

«Mireu — féu un dels —. Nosaltres ja sabem que això succeirà així. La cinquena marxa abans que la quarta perquè hi ha hagut recomanacions. Per res més!»

Jo fa era dalt del camió i aquest arrencà. No vaig sentir el final d'aquella conversa. Pel camí calgué pensar, emocionat, en l'abandonament d'aquella minyona. Després els he vist lluitar magníficament a la serralada d'Alcuérrer.

Avui he sabut que han pres Puig Ladrón, posició que assegurava la totalitat d'aquella serralada per a les forces lègals.

Així lluita aquells que creuen que calen recomanacions per a anar a la línia de foc.

JOFRE

Els treballadors de la U. R. S. S. demanen una veritable no intervenció o la possibilitat que l'Espanya republicana es procuri mitjans de defensa

Moscou, 18. — Entre les decisions adoptades per les grans reunions dels treballadors soviètics, obrers, camperols, intel·lectuals, que tenen lloc, més poderoses que mai en tota l'extensió d'aquest immens país, se sent cada dia més alt el crit: les mans quietes davant d'Espanya!

A la capital de l'Ouzbekistan, a Tashkent, 60.000 manifestants han exigít que cessi immediatament la intervenció feixista a Espanya.

Una reunió de savis efectuada a la capital d'Ucraina ha votat una resolució en la qual es diu que cal oposar fi a la intervenció dels feixistes a Espanya, o donar al poble espanyol la possibilitat de procurar-se tots els mitjans necessaris per a lluitar contra les hordes feixistes.

I el mateix es diu en altres nombroses resolucions, per exemple, l'acordada en la reunió dels obrers de la gran fàbrica «Bolsheviks» de Kiev,

que diu: «Demanem al nostre Govern que prengui les mesures necessàries per a obtenir un veritable control i una no intervenció efectiva o, al seu lloc, més poderoses que mai en tota l'extensió d'aquest immens país, se sent cada dia més alt el crit: les mans quietes davant d'Espanya!»

El poble obrer de Kaganovitsk han votat un acord que diu: «Saludem amb entusiasme la declaració del representant de la U.R.S.S. en la qual s'afirma que si la violació de l'acord de no intervenció no cessa per part d'Itàlia, Alemanya i Portugal, la U.R.S.S. es considerarà lliure de tota obligació emanada de l'acord».

LA VEU DE 170 MILIONS
Les grans reunions celebrades a Moscou, Leningrad i altres ciutats han formulat les exigències unànimes dels treballadors soviètics respecte de l'acabament immediat de la

intervenció feixista a Espanya. La decisió presa pels obrers de la fàbrica Kirov, de Leningrad, que recull l'esperit de totes les altres decisions, diu: «Les coses no poden continuar així. No es pot permetre ni un sol dia més que els feixistes italians, alemanys i portuguesos continuïn violant l'acord de no intervenció en els afers d'Espanya. No es pot tolerar que aquest acord serveixi per a amagar l'ajut militar que als rebels proporcionen els seus amics estrangers. La veu del nostre Govern és la veu de 170.000.000 de treballadors de la nostra Patria. Aquesta veu adverteix als intervencionistes: Si la violació de l'acord de no intervenció pels feixistes d'Itàlia, Alemanya i Portugal no cessa, la Unió Soviètica es considerarà lliure de les obligacions que emanen de l'acord».

Que l'advertiment de la gran Unió Soviètica repercutís arreu del món; quietes les mans, senyors feixistes, davant l'Espanya democràtica!

Els regiments del general blanc Yudenitch s'aproximaren a Petrograd a Rússia. Però els obrers armats rebutjaren els guàrdies blancs, defensaren la seva ciutat i no deixaren que l'enemic hi entrés.

Camarades lluitadors del Front Popular: no perdeu el coratge ni un sol instant! Nosaltres no dubtem que assolireu la victòria i que Espanya no serà mai feixista!»

(Traduït de «L'Humanité», de París.)

INVITACIÓ DEL GOVERN SOVIÈTIC

Podem fer públic que dintre de pocs dies sortirà de Barcelona una comissió representativa de diversos partits polítics, de les centrals sindicals i de la Generalitat de Catalunya, la qual ha estat gentilmente convidada pel Govern Soviètic. En llur visita els nostres representants saludaran els treballadors de Leningrad, Moscou i Odessa.

El Consell de l'Escola Nova Unificada es complau a manifestar al poble de Catalunya que ahir, dià, 14, a les 20, quedaren oberts a Barcelona, solament setanta-nou Grups

realitzacions econòmiques i socials. Pel·lucos.

El senyor Eduard Fletcher, del «Birmingham Independent Labour Party», ha sortit en direcció a Barcelona, a l'objecte de cercar el material necessari per a l'esmentada exposició. El senyor Roland Peurore col·laborarà conjuntament amb un famós productor espanyol, a la presa de vistes.

Hi ha el projecte de traslladar l'exposició a altres ciutats d'Anglaterra després d'haver estat exhibida a Londres.

Es demana l'ajuda de col·laboradors amb el preu d'adreçar-se al secretari de l'exposició «Independent Labour Party», 33, Bride Street, Londres E. C. 4.

El Consell de l'Escola Nova Unificada, venent totes les dificultats, va complint pas a pas el pla que es va traçar el primer dia, el qual és que molt aviat tots els infants robin instrucció.

Tómbola del Sindicat de Decoradors i Bells Oficis

TOMBOLA-SORTEIG PRO MILICIES I HOSPITALS DE SANG

El primer al cinquanta premi:

884, 623, 714, 490, 633, 1208, 2, 391, 167, 1089, 357, 137, 684, 1292, 377, 142, 696, 232, 1298, 1191, 1476, 725, 587, 800, 684, 1320, 1288, 996, 1281, 31, 826, 832, 650, 1488, 50, 362, 901, 1384, 283, 734, 85, 102, 461, 436, 1480, 447, 471, 225, 57, 330.

Des de l'eternalitat de Madrid, l'ambaixador de la Unió Soviètica Marcel Rosenberg, ha adreçat les següents paraules als anti-feixistes espanyols:

«La democràcia soviètica torça per la seva voluntat monolítica i disciplinada, venç en un país completament esgotat per la guerra mundial en les condicions més difícils, les forces de la reacció que també estan encadenades per generals fac-

La jornada d'ahir a Madrid

La C.N.T. demana la seva participació al Govern. - Madrid està preparat per a anihilar el feixisme

Madrid. — Pot dir-se que començà la lluita armada a política na mort. La guerra omple totes les atencions i totes les activitats, la guerra i solament la guerra na d'ésser la nostra preocupació diària, i ho és. A penes ens adonem que Madrid és la seu natural de la política, com a residència dels òrgans directius d'ella; només es fortes crides de la C.N.T. demanant la participació en la responsabilitat del Poder, com la te en les activitats de la lluita. Per gairebé tots els diaris madrilenys ha voltat ja la petició que es convertís en realitat el desig de la C.N.T., i també roda diàriament per les columnes el precedent de la conducta seguida per Catalunya i Llevant. Aquestes fortes crides de l'única cosa que ens recorda una mica la política pròpiament dita.

En això que es refereix a les impressions dels fronts, ens volem referir als fronts de més compromís, com són els sectors del Centre. S'ha aconseguit contenir l'impetuositat dels rebels per la possessió de Madrid i, segons afirmen els que n'estan ben assabentats, no cal sinó la resistència d'uns quants dies o potser d'unes hores perquè el panorama canviï completament. La més elemental discreció aconsella poques paraules, perquè l'enemic està a l'aguait, i que hi està es demostrant amb fets tan significatius com l'ocorregut dimenge a Peguerinos. La serietat dels nostres i la prevenció amb què actuen els nostres lluitadors féu que la maniobra dels facciosos es gires contra ells i resultés inútil i contraproduent el servei que els havia prestat l'espionatge.

Continuen els comentaris a l'oportuna resposta del camarada Alvarez del Vayo a Mr. Eden. Aquesta nit, encertadament, Angel Pestafia diu al ministre anglès que hauria estat molt agradable la veu d'Anglaterra quan Moscardó retenia al volut Alcàsser toledà dones i infants, terra que cometen les atrocitats de Badajoz i altres localitats espanyoles. Però, segons sembla, per a Anglaterra no compten els presoners del proletariat; compten, en canvi, es detinguts pel Govern legal, pertanyents a les classes privilegiades. Tingui cura Mr. Eden que els canons i avions estrangers no ametrallin les indefenses poblacions civils, i després podrà viure.

Madrid viu la guerra sense alarma, però també sense frivolitat irreflexiva. Les excursions dominicals s'han convertit en peregrinacions de treballadors, pilot a l'esquena, mentre entorn de les banderes proletàries desfilen per carrers bigarrats files de combatents de reserves. La vida, per altra banda, és normal i perquè no oblidem que la guerra crida el nostre poble l'enemic posa sobre els nostres caps els accents circumflexos de les ales exòtiques dels seus avions, que fugen davant el foc que les bateries republicanes llancen des dels terrats dels edificis. I al carrer la vida continua normal. El transseït sent algunes detonacions; inquiet, observa els rotils amb l'atenció en l'espai. Es difícil descobrir uns punxets que taquen l'horitzó, i el transseït, en escoltar les detonacions, reprèn la seva marxa, pensant, despectiu: Són els avions.

No he tingut mai el menor dubte que el Govern constitucional espanyol, tenint darrera d'ell totes les forces vives de la democràcia, ha de vençer i que es desenrolli el treball amb el ritme desenfundat que imposa la guerra. Aquesta voluntat existeix certament i la premsa madrilenya contribueix a forjar-la amb el seu nou esforç diari.

Madrid, 20. — Des de l'eternalitat de Madrid, l'ambaixador de la Unió Soviètica Marcel Rosenberg, ha adreçat les següents paraules als anti-feixistes espanyols:

«La democràcia soviètica torça per la seva voluntat monolítica i disciplinada, venç en un país completament esgotat per la guerra mundial en les condicions més difícils, les forces de la reacció que també estan encadenades per generals fac-

El ministre de l'Aire, a Barce ona

Indaleci Prieto es va entrevistar ahir amb el President de la Generalitat

La Conselleria de Defensa ha ajuvent a les entitats polítiques, sindicals, comercials i particulars, que tots els donatius per a les Milícies han d'ésser efectuat a l'Oficina de Donatius adscrita a la mateixa Conselleria, que ha quedat establerta a l'edifici de Dependències Militars, de la Porta de la Pau.

Des de l'aeròdrom, el senyor Prieto es traslladà en automòbil directament al Palau del Parc de la Ciutadella on té establert el despatx oficial el President de la República. El ministre de Marina i Aire celebrà una extensa conferència amb el senyor Aznar.

Després de dinar a la nostra ciutat el senyor Prieto estigué a la Generalitat, on celebrà igualment una extensa conversa amb el President Companys, a la Residència.

Acabades les converses, el senyor Prieto se'n tornà cap a Madrid. Per tant, estigué a Barcelona una hora.

L'estada del ministre no fou del domini dels periodistes fins a mitja tarda, ja que l'arribada fou imprevista del tot, i es va estar tota una hora a l'espera.

La primera hora d'ahir, a la tarda, arribà a la nostra ciutat en avió, el ministre de Marina i Aire del Govern de la República, senyor Indaleci Prieto.

Des de l'aeròdrom, el senyor Prieto es traslladà en automòbil directament al Palau del Parc de la Ciutadella on té establert el despatx oficial el President de la República. El ministre de Marina i Aire celebrà una extensa conferència amb el senyor Aznar.

Després de dinar a la nostra ciutat el senyor Prieto estigué a la Generalitat, on celebrà igualment una extensa conversa amb el President Companys, a la Residència.

Acabades les converses, el senyor Prieto se'n tornà cap a Madrid. Per tant, estigué a Barcelona una hora.

L'estada del ministre no fou del domini dels periodistes fins a mitja tarda, ja que l'arribada fou imprevista del tot, i es va estar tota una hora a l'espera.

La primera hora d'ahir, a la tarda, arribà a la nostra ciutat en avió, el ministre de Marina i Aire del Govern de la República, senyor Indaleci Prieto.

Des de l'aeròdrom, el senyor Prieto es traslladà en automòbil directament al Palau del Parc de la Ciutadella on té establert el despatx oficial el President de la República. El ministre de Marina i Aire celebrà una extensa conferència amb el senyor Aznar.

Després de dinar a la nostra ciutat el senyor Prieto estigué a la Generalitat, on celebrà igualment una extensa conversa amb el President Companys, a la Residència.

Acabades les converses, el senyor Prieto se'n tornà cap a Madrid. Per tant, estigué a Barcelona una hora.

El ministre de l'Aire, a Barce ona

Indaleci Prieto es va entrevistar ahir amb el President de la Generalitat

La Conselleria de Defensa ha ajuvent a les entitats polítiques, sindicals, comercials i particulars, que tots els donatius per a les Milícies han d'ésser efectuat a l'Oficina de Donatius adscrita a la mateixa Conselleria, que ha quedat establerta a l'edifici de Dependències Militars, de la Porta de la Pau.

Des de l'aeròdrom, el senyor Prieto es traslladà en automòbil directament al Palau del Parc de la Ciutadella on té establert el despatx oficial el President de la República. El ministre de Marina i Aire celebrà una extensa conferència amb el senyor Aznar.

Després de dinar a la nostra ciutat el senyor Prieto estigué a la Generalitat, on celebrà igualment una extensa conversa amb el President Companys, a la Residència.

Acabades les converses, el senyor Prieto se'n tornà cap a Madrid. Per tant, estigué a Barcelona una hora.

L'estada del ministre no fou del domini dels periodistes fins a mitja tarda, ja que l'arribada fou imprevista del tot, i es va estar tota una hora a l'espera.

La primera hora d'ahir, a la tarda, arribà a la nostra ciutat en avió, el ministre de Marina i Aire del Govern de la República, senyor Indaleci Prieto.

Des de l'aeròdrom, el senyor Prieto es traslladà en automòbil directament al Palau del Parc de la Ciutadella on té establert el despatx oficial el President de la República. El ministre de Marina i Aire celebrà una extensa conferència amb el senyor Aznar.

Després de dinar a la nostra ciutat el senyor Prieto estigué a la Generalitat, on celebrà igualment una extensa conversa amb el President Companys, a la Residència.

Acabades les converses, el senyor Prieto se'n tornà cap a Madrid. Per tant, estigué a Barcelona una hora.

L'estada del ministre no fou del domini dels periodistes fins a mitja tarda, ja que l'arribada fou imprevista del tot, i es va estar tota una hora a l'espera.

La primera hora d'ahir, a la tarda, arribà a la nostra ciutat en avió, el ministre de Marina i Aire del Govern de la República, senyor Indaleci Prieto.

Des de l'aeròdrom, el senyor Prieto es traslladà en automòbil directament al Palau del Parc de la Ciutadella on té establert el despatx oficial el President de la República. El ministre de Marina i Aire celebrà una extensa conferència amb el senyor Aznar.

Després de dinar a la nostra ciutat el senyor Prieto estigué a la Generalitat, on celebrà igualment una extensa conversa amb el President Companys, a la Residència.

Acabades les converses, el senyor Prieto se'n tornà cap a Madrid. Per tant, estigué a Barcelona una hora.

Solidarietat Internacional

LA SIMPATIA DE TURQUIA PER L'ESpanya REPUBLICANA
El diari d'Estambul publicat en francès — «Temps Journal» —, dedica un extens article al qual manifesta la seva adhesió a la lluita que sosté el poble espanyol contra la reacció.

A l'esmentat article s'estableix un paral·lelisme històric entre la sublevació feixista d'Espanya i la invasió de les tropes del califa que les potències estrangeres llançaren contra Anatólia a l'any 1919.

«Tant els uns com els altres — diu el diari turc —, intentaven i intenten ara prestar serveis a l'estranger per tal d'assegurar-se el poder a l'interior de país. No vachien davant cap concessió de terreny als enemics estrangers al moment que totes les forces legítimes es decidexen per a la defensa de la independència i de la llibertat d'Espanya a través del seu govern de Madrid».

Nosaltres de cap manera no podem estar al costat de: ex-generals, els quals amb llur antipatriotisme, han venut una part de la seva terra a les nacions estrangeres a canvi d'ar-

maments per a assassinar llurs compatriotes».

UNA EXPOSICIÓ ESPANYOLA DE MATERIES DE GUERRA
El rotatiu anglès «The Leader», ens informa que l'Independent Labour Party ha emprès la iniciativa de celebrar a Londres una exposició per a documentar el seu país sobre la tragèdia d'Espanya.

El dimarts passat es reuniren «El Comité Mèdic d'ajuda a Espanya», el «London Trades Council», el «London Labour Party» i el «Partit Comunista Londinenc», per tal d'acordar les matèries que l'esmentada exposició ha de comprendre, i es va prendre l'acord que siguin les que següen:

Uniformes de les milícies (masculines i femenines).
Armes ocupades pels treballadors al moment d'escalar la revolució.
Armes modernes dels feixistes facilitades per Itàlia i Alemanya.
Correus i comunicacions postals.
Fotografies.
Decrets d'incautació de la terra

EN JOSEP VALLÈS I RIBÓ DOCTOR EN FARMACIA

Ha mort a l'edat de 63 anys
(D. D. P.)

Els qui el plorin: esposa Rita Ventura, fills Joan, Josep, Jordi i Maria dels Angels i família tota, en assabentar a llurs amics i coneguts tan dolorosa pèrdua els preguin un pietós record.

Barcelona, 26 d'octubre del 1936.
Casa mortuòria, Enric Granados, núm. 90.

ESCAENA

La vida d'una gran tràgica jueva

Rachel, la veu ressonant i agra
o'un poble perseguit i envilit...

«Per la carretera de Zuric a Basilea, la esculptura avançava lentament, sotraguejada, brandant... El cavall bufava, el color remugava en un «yidish» estrany i feia petar el fuet. Mala feina. Erem al març del 1821. Feia fred; hom no arribaria per a l'estada, ella abia, vers l'Alp. I l'home s'enervava. De sobte, un passant li crida:

—Ep que perdes quelcom!

Felix es precipita, cul un paquet calgut de la esculptura i embolcat amb roba. Aquest paquet, era Rachel».

Rachel, infant, cantà pels carrers de Lió oferint flors i taronges a la clientela dels cafès. Una mica més tard, a París, al principi del regnat de Lluís-Felip, ella i la seva germana entonaven, a l'aire lliure, la complota del «Jeuu errant» o alguna altra cançó més o menys verda.

D'on li venia, doncs, el seu talent? De tots els testimonis que reporta Luca-Dubretón, que reporta Luca-Dubretón, Llistz sembla ésser el més pertinent:

«Talent factici, sense tendresa, sense gràcia ni amor, però gran i magnífic pel menyspreu, el desdeny, la ironia. En una paraula, autènticament i sublimement jueva. Es la veu ressonant i agra d'un poble perseguit i envilit. Ella no pot, no ha d'estimar. La seva vocació és la maledicció, la imprecació, la ironia amarga i rancunosa».

Els seus èxits teatrals foren, doncs, «Fedra», «Cinna», «Andromaca», «Polixena», «Bajazet», en tots els casos, els dels quals el sentiment amorós es barrejava amb la gelosia, amb la colera. Els personatges femenins que demanaven només amor i tendresa, «Ximena del «Cid», «Esther», estaven renyits amb el seu temperament. Només els representà escasses vegades.

Tots els historiadors que han parlat d'Israel, de Rachel, tal com Luca-Dubretón, han escrit el mot «ironia». «De que estava feta aquesta ironia? «Era nascuda damunt l'empedrat de Lió i de París? Segurament.

RACHEL

L'escriptor francès J. Lucas-Dubretón ha publicat una història de Rachel, la famosa actriu francesa. La vida de Rachel —tal com la conta— sembla ésser una d'aquelles paradoxes de les quals l'atzar té el secret.

«L'artista més segur de la reacció clàssica contra el romanticisme —escriu Luca-Dubretón— d'aquest retorn a l'ordre que encisa els burgesos, havia d'ésser la filla magre i miserable d'un firaire jueu i d'una revedora de vestits. Quan hom coneix els orígens de Rachel, les circumstàncies de la seva existència i la font tèrbola de la seva classe de geni, aquesta promoció apareix d'una delicada ironia».

Segueix el report —verídica, desitgem-ho, per l'esplendor d'aquesta entrada en escena— del primer desenvolupament de la vida de la il·lustre tràgica.

La mateixa Rachel, ¿va saber mai qui era? Quan en la intimitat, assajava de definir-se, declarava: «Sóc una petita salimbiqui». En el moment d'entrar en escena, cridava: «Avant, marxal! Fem com Pallasso tres salts enèrgetics... Valga a representar Camilla».

Aquest cinisme, no era sinó l'únic que s'hi podia veure, davant del públic, que s'havia emparentat amb Pallasso alguns instants abans?

No ho sabem mai. Com no sabem si Rachel s'entenia sincerament respecte de la sort del comparsa Barabès, gran amic seu, si era feliç de declarar «La Marsellesa» quan la revolució del 48, i si, més tard, estava orgullosa de portar un anell amb el rèplac imperial, record de Napoleó III.

—Ésser presa per una emperadriu —protestava—. Preferixo ésser el que sóc. A l'emperadriu, jo li he ensenyat de fer reverències!

Rachel tenia el seu doble que la seguit sense repos. A distància, nosaltres no discernim sinó dos silues. Quina és el cos? Quina és l'ombra? L'eco, a la pregunta, no respon sinó amb la pregunta...

Oliveros ha mort

Victima d'una malaltia que des de feia molt de temps sofria, morí Oliveros d'ahir al conegut, home de teatre Angel Oliveros. Gran conegedor de tots els ressorts teatrals, havia col·laborat en moltes empreses, en general de cap de propaganda, de representació, etc.

A l'enterrament, que tingué lloc ahir a la tarda, hi assistí una nombrosa representació de totes les branques del teatre barceloní.

mirador discret

"L'Art i la Revolució Social"

Sobre la taula tenim un llibre; l'útil que ha publicat l'artista Ferran Callico. Sota l'epígraf de «L'Art i la Revolució Social», acusa, ataca i menysprea allò que tots nosaltres hem anomenat «art modern».

El títol, i fins i tot alguns comentaris amb els quals l'autor ha volgut justificar aquest nom ple d'acnoses resonàncies, són gairebé innecessaris.

El llibre és un atac a fons als valors pictòrics d'avi, no tan verinosos, però, ni profund com sens dubte hauria volgut assolir el seu autor. Callico, enamoratíssim del seu art, fins i tot ens atrevirem a dir de la seva persona —recordant l'autobiografia de Callico i tota la seva obra, que en plena joventut s'hi editant—, no vol saber res de totes aquestes figures modernes entre les quals la més alta i important és Pau Picasso, malgrat els seus defectes, superats, no cal dir-ho, per les seves enormes virtuts.

Es un llibre una mica descordat, de batalla, de batalla molt passada de moda i és un tema més vell que la Humanitat mateixa aquest de si l'art s'ha de millor o pitjor que el d'avi.

Els penjaments, els blames més grossos, fins i tot els insults els sentí Beethoven, i els sentí malgrat la seva sordïria. Mireu si devien cridar els altres. I a veiem com Beethoven és avui un dels genis més grans de la música, un dels valors que impressionen més a Schumann i a Wagner, posat a citar músics, també els passa això. El Greco tingué la mateixa sort i fins a les darreries del segle donov no començà la seva rehabilitació. Sols el temps, la perspectiva dels anys és capaç de centrar i valorar les coses definitivament; d'altra manera, les acusacions, els insults d'una i altra banda —Dall, Callico, és igual— són pura pedanteria i pedanteria feia.

I el llibre és això, una crebentada a aquest art, sense cap sentit autènticament crític, puix que el fet d'ésser el seu autor dibuixant i pintor, pintor prestigiós, li priva de contemplar i estudiar les coses amb

la serenitat necessària. Els arbres no li deixen veure el bosc.

Aquest assaig ja comença amb una ensovrada de Cézanne. Darrerament, un crític barceloní ja perdona a aquest il·lustre mestre francès. A continuació de la meta-morfosi del cézannisme, l'autor parla de l'art des del punt de vista econòmic, la realitat falsificada, la ruïna total de l'art francès, capitalisme i ensobla influència política en l'art actual, renaixement del Gran Art, etc. totes aquestes coses condimentades amb un estil viu, molt periodístic, a estones excessivament descordat i de pamflet, com aquest tipus de bona literatura que reproduïm.

«M. Voliand, llevadora de la pseudo-modernitat. — A can Voliand s'acullen les obres més atrevides. Hi exposen Nonell, Picasso, Mallol, etc. Tots els fruits de l'amor lliure de la pseudo-modernitat han tingut en M. Voliand una llevadora diligent. Les parteres de l'expressió, del cubisme i de les mil i una formes de la prostitució de la pintura i l'escultura hi han passat totes a fer-se l'operari. Ni un sol infantament s'hi robust no n'ha sortit. Tots festius, monstres i nafrales que són testimonis esgarifosos del podrimen de llurs autors».

Com podedu veure no queda pas gaire be el nostre gran Isidre Nonell, un pintor autèntic, sense freds museístics. Mallol, el gran escultor de la Catalunya francesa, és tractat així mateix amb menyspreu, i de Picasso no en parlem perquè és el que rep més durant les pàgines d'aquest assaig.

No crec, però, que aquesta sigui l'hora més adient d'aquest llibre i especialment seria poc patriòtic encetar ara una polèmica en aquests moments de màxima gravetat. Al cap i a la fi és un tema vell i, repetim-ho, molt passat de moda.

Artur LLORENÇ

FERRAN CALICO

COM ASSASSINAREN LLUIS DE SIRVAL

(Ve de la pàgina 5)

era posar-se al nàbia com el. De lo garrar, a la llibertat era segura. En quant legava a Madrid la notícia de la seva llibertat, de madrugada, segun deia, havia buscat en la cartera el carnet de la Direcció General de Seguretat i no lo encontre. Se puso nuevamente a ojear papeles. Por fin encontró el carnet.

Se contaban muchas cosas. Hice rápida amistad con aquellos detenidos que no conocia: Lluís Valina, tipografo; José Maigro, dependiente de comercio; un viejo apellidado Puente, vecino de Naranco, y dos hijos del mismo; Luis Acebal, armador; dos o tres cuyos nombres no recuerdo y un industrial muy conocido en Oviedo, reaccionario, contumaz, detenido por equivocación: Juan Subirana.

A Llanos, ahababan con frecuencia porque tenia visitas: una de sus hermanas y dos parientes ocultas de su encierro. Uno de ellos, apellidado Alonso, teniente de Aviación.

Hora de la comida. Llegan algunas cosas para los detenidos. Sirval, García Lombardía y yo pedimos permiso para salir al patio. La taberna casa, aunque por su parte trasera, hace las veces de cantina para la Comisaría. Dos ventanitas de reducidas proporciones y enrejadas caen sobre el patio. Una de ellas, la de la izquierda, es la de la cocina. Por la otra, al lado de la izquierda, los presos que lo desean. García Lombardía termina pronto y se vuelve al calabozo. Sirval y yo quedamos en el patio. Un guardia nos vigila a la entrada del patio. El patio medía, escasamente, nueve metros de largo y cuatro de ancho. Hay un grifo de agua corriente —suelto en todo momento—, y un retrete atascado siempre. Al otro extremo —izquierda—, la ventana de nuestro encierro queda a la altura de la cabeza levantada sobre la cabeza. En aquel lado hay cajones y tablas.

Encargamos a la dueña de la taberna un par de huevos para cada uno, con patatas fritas. Mientras lo prepara, el guardia, al que pregunté si conocia a algún periodista de Oviedo. Contestó que por la tarde, al oscurecer, iban por la Comisaría. Accedió de buen grado a comunicarnos la prisión de Sirval y a decirnos que el día anterior habían sacado a los presos a las patatas fritas. En el patio se respiraba bien. Con un cajón improvisamos una mesa y comimos de pie y con gran lentitud. Era preciso respirar aquellos minutos de aire libre, que me iban cayendo como un bálsamo sobre la cabeza. Cuando lo tomábamos ocurría algo desagradable aunque normal: pegaban a un detenido. A Sirval le afectaron profundamente aquellos golpes. Era allí, en el calabozo, cuando al nuestro. Durante varios minutos solo se oyeron golpes y lamentaciones.

Vuelta al calabozo. El apellidado era el chofer de Trubia. Ni siquiera lo sacaron de la celda. En presencia de Julián Muñoz lo sometieron a una exhibición interrogatorio con que están hechos todos los ateados de la revolución asturiana. Después de todo, aquello era lo menos que podía pasarse a un detenido.

Estábamos inquietos y se hubieron en voz baja. Se fumaba menos. Sirval se pasó unos minutos y, por dos de la tarde, íbamos reanimados y dos de la tarde, íbamos reanimados por falta de periódicos republicanos. De la situación política. Tuve una idea. ¿Por que no pasar a la calle una nota por mediación de la hermanita de Llanos? Sirval la completó: un telegrama. Redactaría un telegrama para Eduardo Ortega y Gasset. Este era amigo de López Ochoa. Había prologado un libro del general cuando el general sufría el exilio impuesto por la Dictadura. En una tarjeta de visita redactó Sirval el telegrama. Esta tarjeta habría de llegar mas tarde a su destinatario por correo. La hermanita de Llanos, extendida del trágico final del periodista, creyó más oportuno el procedimiento postal.

Sirval se acostó sobre mi mantita y colocó su abrigo como cabecera. Tenia las piernas encogidas. La mano derecha entre la mejilla y la izquierda sobre el pecho.

provisada almohada. En la izquierda, un cigarrillo. Habíamos poco. Yo estaba sentado y con la espalda apoyada en la pared. A mi izquierda, Sirval. Al otro lado, Llanos, junto a la puerta. Poco antes de las cuatro volvió a llamar a este. Pasaron unos segundos de las cuatro. Se abre la puerta del pasillo. Voces. Se oyen las palabras «Sirval», «periodista», «madrileno». Sirval levantó la cabeza. La llave da vueltas en la cerradura de nuestro calabozo. Se abre la puerta. El sargento de Seguridad, Madroño, pregunta:

—A ver: ese periodista de Madrid, Sirval.

—La libertad? Eso cree Luis. Se incorpore rápidamente y se inclina de nuevo para oger el abrigo. Entonces, el sargento:

—No coja nada, que no es para marcharse.

EL ASESINATO

Salen. Sin levantarme miro al pasillo. Junto a la puerta, para cerrarla, todavía Madroño. Delante de él, Sirval. Está indeciso ante dos oficiales de Tercio. Más próximo, uno de corta estatura, pálido, biguito negro, de la guardia civil, corpulento, moreno. El de corta estatura dijo rápidamente:

—Este es.

Se cerró la puerta. De nuevo voces que subían de tono y que me era imposible oír, debido a la falta de palabras sueltas llegaban a nuestros oídos, claramente y siempre arrojadas por la misma persona: «Barcelonés». «Tú me quisiste perder a mí». «Condenado a muerte en Africa». «Ahora al presidio por catore años». No comprendíamos. A todas estas expresiones, Sirval contestaba invariablemente y con voz angustiada:

—¡Me confundí! ¡Me confundí! Una vez al día, cuando me aseguré Luis Acebal, que se encontraba allí en aquel momento, lo sacaron al patio a empujones. La orden pudimos oír con claridad: «¡Sácalo al patio!».

La voz de Sirval, una vez en el patio, adquirió tonos de espanto. Indudablemente le amenazaban con armas. Sus gritos no dejaban lugar a duda. Se le acercaban a preguntarle, al lado de la ventana de la ventana del calabozo; en el mismo sitio en que habíamos comido hacia tres horas. Nosotros estábamos sentados. Lo nervioso se hacían pedacos. El ojo de los pendientes de la ventanilla, bajo la cual se desarrollaba la escena.

De pronto, la voz de siempre continuó violenta:

—¡Los nombres de esos tres legionarios!

Y el grito de Sirval, que restallaba sobre el pánico:

—¡No lo sé!

—¡Los nombres de esos tres legionarios!

Y por tercera vez:

—¡Los nombres de esos tres legionarios!

Y por cuarta vez:

—¡No lo sé!

—¡Volvéis de espalda!

—¡Volvéis de espalda!

—¡Volvéis de espalda!

—¡Me confundí!

—¡Me confundí!

—¡Me confundí!

Un disparo. Tres segundos de silencio. Seis nuevos disparos. Ocho o diez segundos y el último. Acaso de gracia. Sirval no profirió ni una sola sílaba, ni un quejido. Un silencio terrorífico subrayado por el grito de una mujer en una galería próxima. Mi impresión es que Sirval se apoyó contra la pared, debajo de la ventanilla, y que cayó tratando de asirse a ella. No eran aún las cuatro y cuarto.

Frases confusas. Oímos la palabra «shul». Los oficiales entraron en las dependencias de la Comisaría. Los que quedaban en el patio registraron al muerto. Alguien deletreó en una tarjeta:

—Luis de Sirval, periodista.

Y otra vez:

—«Era este el de la maquina fotográfica».

QUIERO QUE ESTOS ME VEAN LA OTRA VEZ.

¿Qué va a pasar ahora? Acaban de asesinar a un hombre que minutos antes estaba entre nosotros. Aquel hombre era una persona conocida. Con un nombre prestigioso

y popular. ¿Qué harían con nosotros, testigos de aquel cobarde crimen? Nos ponemos de acuerdo: si nos preguntan, no sabemos nada. Oímos voces y disparos, pero ignoramos lo ocurrido. No conocíamos a aquel hombre ni sabíamos cómo se llamaba. Entró Llanos. No sabía quien era la víctima. Se resistía a creerlo. Ahora se explicaba ciertas cosas. Me comuniqué:

—Cuando yo estaba con mi primo y mi hermana, entraron esos dos oficiales del Tercio. Mi primo los saludó. Uno de ellos dijo: «Venimos aquí a ver un periodista».

Llanos temía por mí. Si se enteraban que yo era periodista y periodista de «Avances».

Nuevamente ruido de cerraduras. En el pasillo, aquella misma voz exclamaba:

—¡Quiero que éstos me vean la cara!».

Se abrió la puerta y entró el teniente pálido. Se quedó en el centro del calabozo. El sargento Madroño estaba nervioso. El teniente nos ordenó ponernos en pie. Lo hicimos. En silencio. Entró el otro teniente, el corpulento. Levantó una tusta en la mano. El sargento Madroño, temiendo una continuación de lo del patio, indicó:

—Este es el sobrino del teniente Alonso...

El oficial menudo se encará con Llanos. Le brillaban los ojos. La mano izquierda a la altura del pecho, sostenía un cigarrillo. La derecha, apoyada en el cinto por la cadena, por debajo de la chaqueta de uniforme:

—¿Qué haces tú aquí?

—Yo soy practicante en un pueblo de Cangas de Tineo, y como me habia significado como republicano de izquierda, me detuvieron.

Llanos contestaba en aquel momento su condición de maestro de escuela y su calidad de comunista. Las

su actitud aporrazo una sssso sop aquellas circunstancias.

—Yo no te da vergüenza tener esas ideas? Si yo tuviera un hermano con esas ideas, lo mataba como a un perro.

Se dirigió a otros detenidos. Preguntó si habia entre nosotros algún catalán. Estaba Subirana. No era éste el que buscaban. Ordenó al sargento mirase las vueltas de los pantalones, donde, según él, solíamos llevar documentos y papeles comprometidos.

Se fueron. No tenemos noticia del tiempo. Era ya noche. Preguntamos a un guardia si podemos pedir comida. Consecución. Creyó, en un principio, que era yo el periodista asesinado.

Incertidumbre. ¿Qué va a pasar? Tenemos que evacuar necesidades, pero nadie se decide a solicitar el permiso para salir al patio. Acordamos hacerlo de dos en dos. Aunque es de noche, en el rincón puede verse el montón de tablas y cajones. En el fondo, un tapete de paja. Algunos tenemos los zapatos y algo del pantalón. Julián Muñoz pidió autorización para salir al vestíbulo. Se ahogaba en la celda. Al regresar yo del patio me estrechó la mano. Consecución. Creyó, en un principio, que era yo el periodista asesinado.

«Las siete? Las ocho? Un guardia con una lista: «Segun vamos nombrando, rápidamente y con lo que tenga cada uno».

De nuestro calabozo salimos ocho o diez. En total, dieciocho. Formados en el jardín del Gobierno civil. Eran lista. Algunos agentes de Vigilancia se acercan a nosotros; para observar. Algún confidente también. Nos sacan sin esposar. Un camión. Salimos a la calle Uria. Cuando enfiamos a la Cárcel Modelo, respiramos tranquilos.

OVIDIO GONDI

"EL D.PUTAT SUNYOL I GARRIGA ES PRESONER A BURGOS..."

L'enviat especial a Madrid del nostre colega «Las Noticias», publica una interessant informació referent a la sort del nostre estimat amic el diputat a Cortes, Josep Sunyol i Garriga.

El periodista reporta una conversa sostinguda amb un destacat element militar el nom del qual es reservem. Heus-en els parafrasis més essencials:

«A Sunyol no se le fusiló; considerado buena presa, fue conducido de puesto en puesto hasta Segovia. De allí...

«Y de allí a dónde? —Perdóneme la pinta en Segovia. Pero no tardamos en realizar de nuevo al parlamentario de la «Esquerda». Supimos, por fin, que estaba en Burgos, y allí sigue. José Sunyol está en Burgos, prisionero. Se lo aseguro a usted. No me pregunte cómo lo sabemos; no sé lo diría. Pero hemos llegado a saber, y estos son informes de un valenciano llamado X... que estuvo encerrado en primer lugar en el calabozo del Palacio de Justicia burgalés, situ en el Paseo de la Isla, siendo trasladado luego a los sótanos de la Diputación Provincial, sita en el Paseo del Espolón.

—Entendidos, parecen ustedes. —Mi interlocutor sonrió: —Supimos hasta el número del calabozo en la Audiencia de Burgos. Pero no puedo por ahora revelar más detalles. Comprenda mis reservas. Le diré, eso sí, porque el plan está ya desechado, que llegamos a disponer de dos sacerdotes, dos curas auténticos que se ofrecían a ir a Burgos, via Francia, para salvar en contadito al Sr. Sunyol. La cosa, más que arriesgada, era de efectos prácticos nulos. Por eso renunciamos a ella en seguida... Y no le puedo, por ahora, decir más».

S'està formant una columna basco-catalana

El Secretariat Basco-Catalunya (Centre Català Republicà del Districte IV «E. R. C.»), Pablo Iglesias, núm. 21), ens comunica que s'està procedint a la formació i organització d'una columna Basco-Catalana. Entusiasme és gran, i la col·laboració de tots tan eficient que es dona per segur que aquesta columna pugui sortir aquesta mateixa setmana.

Es diu que a aquesta columna formaran milícies de totes les associacions sindicals i partits polítics afectes al Front Popular.

Joves de la reraguarda!

Milers de combatents a tots els fronts de lluita. Fred i pluges, mal temps, metralla, tot ho suportem per tal que el telèximu no passi. I no passarà, perquè aquest heroisme dels nostres milicians ho impedeix. Vosaltres, però, que feu un treball a la reraguarda, heu de mostrar-vos també dignes d'aquest heroisme. Les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya us proposen la constitució a cada fàbrica, a cada taller on es faci treball per a la guerra, de brigades de xoc juvenils: per tal d'intensificar la producció. Aquells que no facin un treball per a la guerra han d'incorporar-se, després del seu treball d'hàbitud, a les fàbriques i allí fer també un treball suplementari per al front.

La reraguarda ha de mostrar-se digna i assegurar a l'avantguarda el màxim èxit.

Que cap jove no resti al marge d'aquest treball de reraguarda!

¿On voleu anar, avui?

Cartellera del teatre

(A tots els teatres començarà la funció a les 8.30 de la tarda, i a les 10 en punt de la nit)

APOLLO.—Companya de drames socials. — Direcció: Salvador Serra. Primera actriu: Enriqueta Torres. Tarda: «AGUILAS NEGRES». Nit: «LA PORTER DE LA FÀBRICA».

BARCELONA.—Companya de comèdia. Tarda i nit: «EL SOL DE D'ESTIU».

CIRCO BARCELONÉS.—Companya de varietats. Tarda i nit: Raquel i Solis musicals; Sisters Reysdel, cant i ball; Nito and Rubio, còmics; Beltrán Medina, ball; Jerjes, intermedis; Laura del Rosal, rapada; Germanes Fort, acrobàcia; Camille Weiten ballarina; Derkas, cançons; Faust, còmic cantant; Anita Pastor, còmics; Les Guillen, còmics cantants.

COMIC.—Companya de revistes i sátira. Tarda i nit: «LOS DE VILLADIEGO». Nit: «LOS LEANDRES».

ESPANYOL.—Companya de novetats. Direcció: Josep Santpere. Primera actriu: Pepeta Fornera. Tarda i nit: «LA DONA DE NINGÚ». De Joaquim Montero.

NOVETATS.—Companya lírica. Març Rodondo. Antonio Palacios. Tarda: «KATJUSKA». Nit: «LA ESPERANZA».

MOU.—Companya lírica catalana. Direcció: A. Nolla. Primera actriu: Emili Vendrell. Tarda: «DEFENSORS DE LA TERRA». Nit: «TOTS AL FRONT».

POLIGRAMA.—Companya de drama. Tarda i nit: «EL FERRER DE TALL».

PRINCIPAL PALACE.—Companya d'operes dirigida per Miquel Tejada. Tarda i nit: «LA NABUCCO». Nit: «LA MUJER DIVORCIADA».

ROMA.—Companya de comèdies catalanes. Tarda i nit: «LA PRESUMIDA». Nit: «LA CARNE FLACA».

TIVOLI.—Companya d'operes. Tarda i nit: «OTELLO».

VICTORIA.—Companya lírica catalana. Direcció: Pedro Segura. Tarda: «ME LLAMAN LE PRESUMIDA». Nit: «LA CARNE FLACA».

NOTES.—En tots els teatres tota els serveis estan controlats per la C. N. E. — Nota suprimida la revenda de la comptaduria i la disc. — Tots els teatres funcionen en règim socialitzat i per aquest motiu no hi ha entrades de favor.

Cartellera del cinema

SESSIONS TARDI I NIT

ALIANÇA.—«En alas de la muerte». «Fidelidad». «El bolchevique». «El bolchevique».

AVINGUDA.—«El sombrero de copa». «El bolchevique».

BALCON.—«Mitos secretos». «La reina y el cautivo». «Romas». «Revista, Dibujos».

OLIVAR.—«Mitos secretos». «La reina y el cautivo». «Romas». «Revista, Dibujos».

Alemanya i Itàlia no reconeixen, per ara, el Govern de Burgos

París, 28. — El periodista francès Sauerwein ha celebrat un interviu amb el ministre italià de l'Exterior, Ciano, al peu de l'avió que el portà de Munic a Roma.

En relació amb els acords concertats entre Itàlia i Alemanya, Ciano afirma que no existeix en la seva intenció absolutament res contra ningú. Afirmar així mateix, que no es tracta de cap entesa hostil contra una potència o un grup de potències.

En relació amb els acords adoptats sobre la guerra civil espanyola, Ciano ha dit que descalaven sobre els tres punts següents:

Primer: No reconeixement, per ara, del Govern de Burgos.

Segon: Respects de l'acord de no intervenció a Espanya.

Tercer: Promesa de respectar en el futur la integritat del territori i de les colònies d'Espanya.

El senyor Ciano ha seguit dient que Alemanya i Itàlia s'havien centrat per a desenvolupar una política comuna en el centre d'Europa, així com per a la lluita solidària contra el comunisme.

Com s'organitzarà la indústria conservera a Catalunya

El Departament d'Alimentació del Consell d'Economia està estudiant la futura organització de les diferents branques d'aquesta indústria que compren des de la llet als llegums i verdures; la caca, el peix, la carn, embotits i altres comestibles. El criteri que regirà aquesta estudi, és el mateix que per a la socialització i collectivització té a adoptar per a altres agrupaments: l'esmentat Consell, i en aquest sentit, s'estan reunint actualment les dades estadístiques precisas per començar a planejar la ulterior coordinació i racionalització de cada una de les Seccions i Sindicats dintre del futur Consell conservier.

CAIGUT PER LA LLIBERTAT

Ha mort, al front del Centre, el comandant López Tienda

Madrid, 27. — Al front ha mort López Tienda, comandant militar de la columna «Llibertat» de la U.G.T. i del P.S.U. de C., que operava al front de Pelauán i Valdeiglesias, i que tanta i tants llorers havia conquerit per a les banderes vermelles de la seva columna invencible i una de les més ardides en l'atac als feixistes.

La notícia, en ésser coneguda a darrera hora, ha causat consternació, puix que López Tienda era unànimement estimat.

A Catalunya s'exploraran noves mines de plom

S'estan portant a cap pels elements del Departament de producció metal·lúrgica i mineria del Consell d'Economia de Catalunya els estudis darrers per a posar en explotació algunes noves mines de plom a Catalunya, d'acord amb el Comitè del Sindicat.

També s'estan fent gestions per a iniciar tancaments en alguna demarcació de la part alta de la regió de Tremp, pendents de les mostres que s'han demanat. Tot fa preveure noves perspectives per a la mineria catalana, que l'organització socialista de la indústria sens dubte facilitarà.

Les dones del P.S.U. a les de la F.A.I.

Hem rebut la nota que transcrivim a continuació:

'Una abraçada cordial'

Les dones del P. S. U. envien una abraçada estreta i de cor a la camarada Frederica Montseny, perquè la faci extensiva a les dones de la F. A. I., una abraçada que sigui el llaç d'unió de tot el poble que treballa.

Heus ací un gest a imitar.

Primera columna de forces regulars del poble

AL POBLE

Ofertir-se com a voluntari representa la més alta expressió de la consciència revolucionària en la lluita contra el feixisme. Ofertir-se per a tots els sacrificis que la lluita suposa és l'acte suprem de la llibertat individual i la més eficaç afirmació de les personalitats proletàries. Ofertir-se en aquests moments: heus ací l'únic gest digne dels homes en la plena i més forta acceptació de la paraula.

El Departament de les Milícies de la Conselleria de Defensa organitza la primera columna de Forces Regulars del Poble, que constarà de 16.000 milicians.

Homes que sentiu l'anhel d'aixafar el feixisme i d'iniciar una nova era humana i de justícia social: Aquesta és l'última crida que es fa al voluntariat.

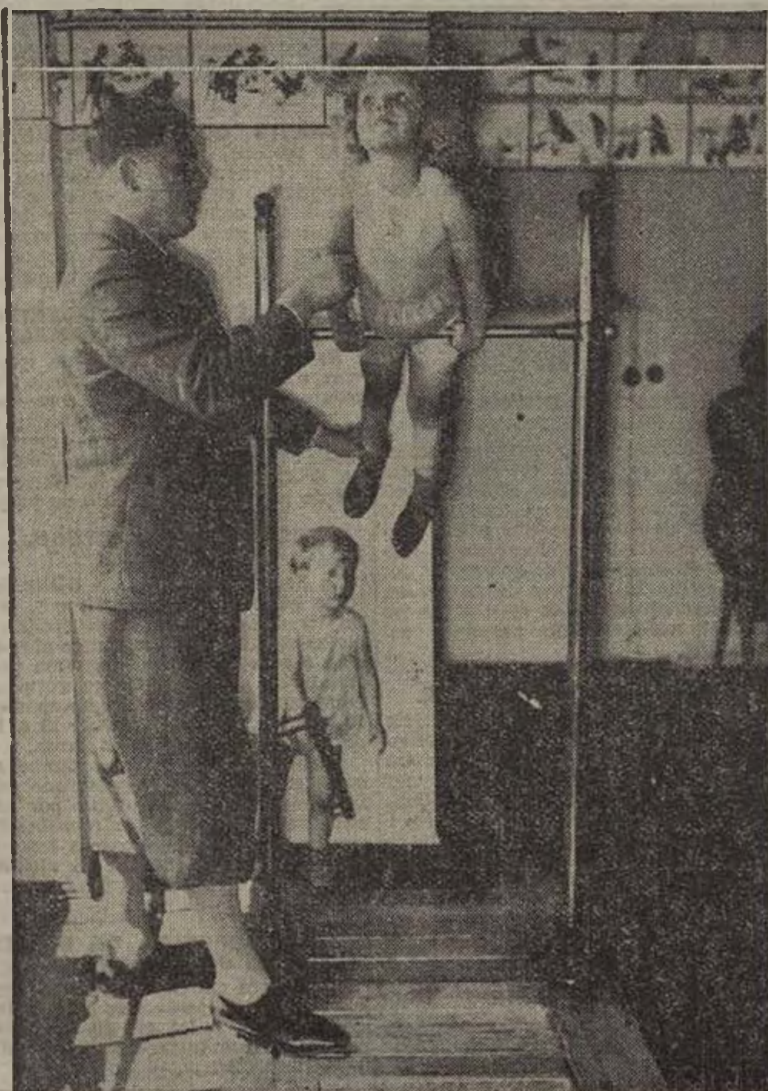
Ofertir-vos! Allisteu-vos! Accepteu lliurement l'imperatiu de les necessitats revolucionàries. Sigueu dignes del nom de catalans i mostreu-vos a l'altura de les elevades responsabilitats que l'hora present us ofereix.

Inscripció a les casernes següents:

Bakunin (ex-caserna de Pedralbes), Carles Marx (ex-caserna de Jaume I), Lenin (ex-caserna de Tarragona), Lepanto, Intendència, Docks (Avinguda d'Icària), Francesc Ferrer (ex-caserna de Girona), Montjuïc, Partit Federal Ibèric (Rambla de Catalunya) i casernes de Sant Andreu.

Horari d'inscripció: de nou a una i de quatre a vuit.

Educació física per als infants!

Es parla molt de cultura física—se'n parla massa i se'n fa poca—; es llancen molts projectes, es creen molts organismes, però de tots els projectes i de tots els organismes, cap no enfoca d'una manera directa i preferent l'educació física de l'infant. I si penseu, fregament, de l'ingenuïtat, en el que l'educació física de l'infant significa, en copiar-se tot seguit la seva importància i el seu abast.

Si l'infant, des de la seva més tendra edat, és sotmès a un tractament de gimnàstica aplicada, no sols es podrà assolir una millora en el seu organisme, sinó que l'infant aprendrà a practicar la gimnàstica com un element de vida, és a dir, practicarà la seva sessió de gimnàstica diària amb la mateixa naturalitat que diàriament en llevar-se es rentarà la cara.

Es fau important inculcar aquest costum a l'infant, que a assolir-ho hauríem de dedicar-li tota l'atenció.

Avui, la gimnàstica és practicada a casa nostra com una disciplina que cadascú s'imposa, i els infants de les escoles com una disciplina que els imposen, robant-los temps d'edutació. I la pràctica de la cultura física ha d'ésser un costum, no una disciplina.

Suecia, Noruega, Alemanya, Txecoslovàquia i Suïssa són països on practica amb tota cura. Vegeu aquests infants panxa a terra, amb els braços darrere i els peus enlairats, i aquesta nena fent una contracció agafada amb les mans dalt de la barra, o aquest vallet de cap per avall agafat a les anelles. Ho fan tot amb el somriure als llavis, amb la més gran naturalitat del món.

Es el costum!

No entrarem a discutir el mètode, els detalls del qual per altra banda desconeixem, però si que volem apropar-nos a aquest costum per a dir que la

petitanyens a una escola parvularia, practicant la seva sessió de cultura física diària, segons un mètode especial, que els professors fan practicar amb tota cura. Vegeu aquests infants panxa a terra, amb els braços darrere i els peus enlairats, i aquesta nena fent una contracció agafada amb les mans dalt de

la barra, o aquest vallet de cap per avall agafat a les anelles. Ho fan tot amb el somriure als llavis, amb la més gran naturalitat del món. Es el costum!

No entrarem a discutir el mètode, els detalls del qual per altra banda desconeixem, però si que volem apropar-nos a aquest costum per a dir que la

Ja han passat dos anys, amic Sirval!

Avui fa dos anys, exactament, gairebé hora per hora, que Luis de Sirval, el gran periodista revolucionari i madrileny, era assassinat al pati de la Comissaria d'Oviedo pels tinentes del Tercer estranger Ivanof, Pando i Florit.

Al mateix edifici on estigué presoner Sirval ara s'hi han refugiat part de les tropes d'Aranda. I potser els mateixos oficials, o de la mateixa especie, que varen assassinar el periodista, cauran sota les bales del piquet d'execució al mateix lloc on encara s'hi deuen veure les taques de la sang de Sirval. I els minaires asturians, que han fet de la figura màrtir una cosa seva, continuaran endavant amb més empenya que mai!

Es podrien dir moltes coses de Sirval. Moltes han estat ja dites. Altres, més val esperar per a dir-les. Avui, com a record i com a lliçó, publiquem la relació que de l'assassinat ha escrit el periodista d'Avances, Gondi. Els mateixos que hi surten tornen ara a ésser protagonistes d'un drama semblant, però amb molts més actes i molt més sagnant...

Llegiu:

Cómo asesinaron a Luis de Sirval

TRASLADO

27 de octubre de 1934. Seis a seis y media de la mañana. Espléndida. Cierzo que las esposas no hacían mucho daño. Pero la operación de esposarse no fue tarea fácil. Sistema antiguo y el candado se resistía a morder los eslabones por donde el guardia deseaba. Un agente policia extendió mi ficha o traslado. Acaso las dos cosas. Hubiera chapuzado con agrado mi cara en agua fría. No podía ser. La prisa ponía reflejos de impaciencia en los charoles y en el canon del fusil. Ni peinarme. Beber. Si. Me acerqué al final del pasillo, junto a la puerta abierta que da al patio de la Comissaria. Desde allí pude ver cómo en la ventana de mi calabozo los compañeros estiraban sus cuellos para adivinar mi situación. Algunos habían dicho:

—Tú vas a la calle. No debes de avisarnos. Entrega este papel en tal parte. Manda tabaco.

Yo no era optimista. La hora no era oportuna para dejar un detenido en libertad. Había traslado. A la cárcel del Coto o a Oviedo. Desde la puerta del patio les sonreí con el bojo entre las manos esposadas. Des-

lusión. Allí quedaron mis compañeros de cuartel días. Mis compañeros del lecho de cemento, del cuartocho capaz para seis o siete personas y ocupado por dieciocho o veinte. ¡Abur!

Gijón. Hace cuatro años me levantaba a esta misma hora algunos domingos. Era en los tiempos de mi iniciación profesional de periodista. Me iba a Langreo, mi pueblo. ¿Qué habrá pasado por allá desde el día 5 hasta esta mañana maravillosa del 27? Jovellanos, Pi y Margall, Corrión, Carmen, Marqués de San Esteban. Temprano, pero caras conocidas ya. Obreros de la limpieza, beatas madrugadoras. Miradas compasivas, curiosas, asombradas. Pregunto:

—¿Adónde?

—A Oviedo.

El tren del Norte está lleno de viajeros. Muchos guardias, muchos militares. Y aquí, en el departamento que me ha servido de cuartel, muchos curas. Y mucha gente modesta: obreros, empleados, curiosos que van a la capital para aver las ruinas. Los curas dicen cosas terribles y uno se pone a pensar en lo que simbolizan los hábitos. Aunque pareciera imposible, una mujer consigue un hueco para mí. Un hombre toma de mi hombro la manta y la pliega sobre el asiento. Con cariño y sin palabras. Es un obrero. Solamente:

—Gracias.

El campo está soberbio. El sol cuela en los mejores colores. Estupendo día. Una muchacha se ha levantado de su asiento en un departamento próximo y me mira con mezcla de curiosidad y extrañeza. Será, acaso, el primer revolucionario que ven sus ojos azules. Intenta convencerse a sí misma de que un incendiario o un asesino — lo que dicen los periódicos — puede llevar gafas de colores y traje de impecable corte inglés. A las ocho y media, en Oviedo.

COMISSARIA DE OVIEDO.—SIRVAL Comissaria de Vigilancia en los bajos del Gobierno civil. Se efectúa el traslado. Algunas preguntas. Por el exterior me llevan a la dependencia donde están instalados los calabozos. Me cruzo con un querido compañero de Langreo. Se hospeda en la Fonda de la prensa local. Le sigo. Se queda boquiabierto. Nuevo cacheco. Insolencias. Filiación otra vez. Y por un pasillo, al calabozo del fondo. Hay otros. Uno aquí, en este mismo pasillo, a la izquierda. Para los comunicados absolutos y para aquellos que se quiere favorecer, con el privilegio de unas tablas de madera como banco y cama. Este calabozo y el que voy a ocupar son los únicos que lindan con el patio.

Voces jubilosas. Aquí hay amigos: Félix Llanos y José García Lombardía, maestros de escuela; José González, agente de publicidad de Avances. Llanos y yo nos abrazamos. Viejo y gran amigo. Noticias de unos y otros. Llanos, rápidamente, me pregunta:

—¿A qué se supone quién está aquí, en este mismo calabozo?

Me encujo de hombros. Veo caras conocidas y desconocidas. En total, doce o trece detenidos.

—Luis de Sirval.

Presentación. Está sentado — como es de suponer, en el suelo — y se pone en pie. Apreton de manos. Saludado y despedido. Era el último apretón de manos de Luis de Sirval. A los pocos minutos todos somos amigos. Llanos anima con su humor perpetuo. Sirval rie sus ocurrencias.

El calabozo es pequeño para la gente que contiene. Da la sensación de estar empujando. La puerta tiene una rejilla minúscula. Al final del pasillo hay otra puerta. Generalmente están las dos cerradas. El calor es insostenible. El día tiene un leve reflejo de su esplendor en la única ventanilla del calabozo. Una ventanilla alta —30 por 30— que da al patio de la Comissaria. La luz eléctrica ayuda a comprender el día. Se fuma mucho. Hay protestas. Se llega a un acuerdo y los fumadores fuman en dos turnos.

La celda de al lado está ocupada por dos personas: un chofer de Truía, a quien acusan de haber hecho servicio en Samá a las órdenes de los revolucionarios, y un concejal radical socialista del mismo pueblo; el ayudante de minas Julián García Muñoz. En el muro medianero, al ras del suelo, falta un ladrillo. Por allí podemos establecer comunicación.

Sigue contándose cosas. Cuartel de Santa Clara. Lo introducen en una sala donde hay varios oficiales de Asalto. Hasta las cinco o seis de la mañana. Aquellas horas fueron para él un verdadero martirio moral. Ni un solo momento lo dejaron tranquilo. Burlas, insultos, amenazas. Había uno que se distinguía. Capitán, y según quiso entender Sirval, jefe en aque, cuartel. Sirval lo consideró un epileptico. Le tenía miedo. Se acercaba al periodista y, mostrándole una relación de nom-

LUIS DE SIRVAL

Muñiz se sorprende de encontrarme allí. Apenas hacía una semana que nos habíamos saludado en Gijón y me suponía lejos.

LA DETENCIÓN DE SIRVAL

He entrado aquí a las nueve menos cuarto de la mañana. Mi manta queda extendida en el suelo y sobre ella se sientan varios compañeros. Yo estoy entre Sirval y Llanos, de espalda a la pared, a cuyo extremo está la puerta. Luis está muy contento del encuentro conmigo. Charlamos. Me pregunta por Javier Buco. Si le es posible, en cuanto salga lo visitará. Porque era indudable, y tenía esa seguridad, que saldría pronto; esta tarde a más tardar.

¿Motivos de su detención? Los ignora. Me dio detalles amplios de su estancia en la provincia. Había llegado hacia tres o cuatro días. Hasta el momento de la detención nadie le había molestado. Había escrito dos crónicas que fueron publicadas por los periódicos que servían su agencia. De Campomanes a Pola de Lena hizo el recorrido a pie. Estuvo en Mieres y en Turón. También en los alrededores de Oviedo. Le faltaba poco por recorrer la cuenca de Langreo. Se hospedaba en la Fonda de Flora. En esta fonda se habían instalado algunos de los pupillos del Hotel Covadonga, incendiado durante la lucha. En la mesa, Sirval conversaba y discutía. Dos o tres individuos relataban atrocidades cometidas por los revolucionarios. Era en los días de la columna desatada en la prensa asturiana y madrileña. Curas descuartizados y puestos en venta. Hijos de guardias civiles con las cuencas de los ojos vacíos. Sirval desmentía tales infundios. Había tenido ocasión de comprobar su falsedad y a veces, al discutir, ponía una sana pasión en sus palabras.

La noche del día 26, a las diez, la detuvieron. Acababa de escribir un artículo y se disponía a enviarlo a correo. Varios números de Asalto se lo llevaron al cuartel de Santa Clara, en la calle de Covadonga. Desde el primer momento Sirval pensó en alguno de sus compañeros de fonda. Aquellos individuos que mostraban su odio hacia los obreros y se dedicaban a extender patrañas y a inflar embustes terroríficos. Aquellos le habían denunciado. Y ya se sabe lo que era Asturias, entonces y especialmente Oviedo. La más ligera indicación significaba la cárcel. La policía operaba, principalmente, sobre las listas confeccionadas por estos amateurs del odio y la indignidad. Es seguro que alguien dijo:

—Allí en la fonda tenemos un periodista revolucionario que se dedica a defender las barbaridades que cometen los obreros.

Sigue contándose cosas. Cuartel de Santa Clara. Lo introducen en una sala donde hay varios oficiales de Asalto. Hasta las cinco o seis de la mañana. Aquellas horas fueron para él un verdadero martirio moral. Ni un solo momento lo dejaron tranquilo. Burlas, insultos, amenazas. Había uno que se distinguía. Capitán, y según quiso entender Sirval, jefe en aque, cuartel. Sirval lo consideró un epileptico. Le tenía miedo. Se acercaba al periodista y, mostrándole una relación de nom-

bres, estampada en un papel, gritaba:

—¡Ciento catorce guardias muertos! ¡Ni un solo herido!

A y le metía papel y puños por la cara. Se turnaban para decirle las peores insinencias. Le decían que había que fusilar a todos los periodistas de izquierda, quienes, con sus escritos, eran los verdaderos promotores de la revolución. Sirval se defendió:

—Yo soy un periodista republicano, pero no socialista ni comunista.

El capitán seguía pronunciándose en tonos iracundos. Afirmaba que el dejaría en libertad a todos los mineros y que exterminaría a todos los periodistas de izquierda, envionadores del pueblo. Sirval habló de su agencia. Periódicos que no eran precisamente de izquierda se servían de su agencia: «El Norte de Castilla», de Valladolid, y «El Pueblo Gallego», de Vigo. Intimidado.

De vez en cuando se acercaba al capitán un teniente. De él sólo recorda Sirval que era bajo de estatura. Se acercaba al capitán, repetidamente, y le decía algunas palabras al oído. El periodista no pudo descifrar el secreto de aquella confidencia o insinuación. Únicamente la voz del capitán que lo rechazaba.

No, no; eso no puede decirse.

Sirval no logró aplacar la cólera de aquellos hombres. Sus palabras aumentaban el griterío por parte de aquellos. Les recordó que, en uno de sus artículos, había hecho el elogio del heroísmo de la tropa, como por ejemplo, en el caso del batallón civilista de Palencia. Le replicaron violentamente que si lo hacía así era para hablar de él, empuje de los mineros en armas. De madrugada, entre cinco y seis, fue trasladado a la Comissaria. Le devolvieron el maletín, que contenía cuartillas y un libro. Y el abrigo. El artículo que acababa de escribir en el momento de ser detenido, quedó en poder de los oficiales de Asalto. En dicho artículo relataba la muerte de Aida Lafuente, que fue fusilada por las tropas del Tercero en San Pedro de los Arcos. El relato había sido hecho a nuestro compañero por tres soldados de la Legión. Se hablaba en él de la actuación destacada de un teniente de dicho Cuerpo.

LA HORA DE LA COMIDA. INTRANQUILIDAD

Sirval, por la mañana, se hallaba tranquilo. Recordó como una pesadilla su tez morena y el pelo negro. Un mechón le caía por el lado derecho de la frente. Llevaba un traje azul y me parece, aunque no estoy muy seguro, Jersey. Corbata negra. En la muñeca derecha una cadencia de oro. Estaba muy contento de haber tropezado con un compañero de profesión, aunque fueran en circunstancias nada agradables. El esperaba salir aquella misma tarde. Yo, aunque no era tan optimista respecto de mí, creía que me pondrían en libertad dentro o cinco días más tarde. Habíamos proyectado, para entonces, recorrer juntos la cuenca minera del Nalón.

Se acordaba de los compañeros que habían venido de Madrid y, cuando esto ocurría, se impacientaba. Especialmente me hablaba de Díaz Carroño, de «La Voz». El caso

(Pasa a la pág. 6)

EL KREMLIN NO DILATARA PER MOLT TEMPS L'ACCIO

Del «News Chronicle»:

«L'actitud de la URSS en relació amb la intervenció a Espanya ha començat a prendre una forma més positiva. Stalin ha adreçat un missatge al poble espanyol en el qual declara que és un desastre dels Soviets ajudar Espanya en la lluita contra el feixisme.

El nostre corresponent a Moscou opina que seguint l'actual campanya de Premsa a favor de la intervenció sembla clar que el Kremlin no dilatarà per molt temps l'acció. Una de les raons que, pel que sembla, decanten el Govern rus a aquesta direcció és la seva creença que si la victòria feixista a Espanya estableix un altre règim dictatorial en l'esfera de la influència italo-germànica, el Pacte franco-soviètic perdria de fet tota l'eficàcia»